

genç SOSYALİST

15 GÜNLÜK SİYASİ
GENÇLİK GAZETESİ
2/11/1976
250 kr.
4

"Gençlik,öğrenci gençlik ve bilhassa işçi gençlik mücadelenin sonucunu belirleyecektir." lenin

EKİM DEVRİMİ
GENÇLİĞİN YOLUNU AYDINLATIYOR

BİZ GİYDİRDİK GÜNEŞİ

Biz beledik
Toprağa fidanları
Biz giydirdik
Güneşi
Verimsizliğini öldürmeye
Biz çatlattık tomurcuklarını
Biz KOKLAMADIK ÇİÇEKLERİNİ
Yalnızca
Bizim ferimizin
Koşulduğu ağaçların
Onlar gelip
Topladılar meyvalarını
Kısır dişlerine giyinmeye
BU TOPRAKLAR
BENİM DİYE DİYE

İsmail Yılmaz



KAPİTALİZMİN GENÇ NESİLLERE VERDİĞİ TEK ŞEY: KAPKARA BİR SÖMÜRÜDÜR!

Ülkemizde çoğu halk çocukları, erken yaşda kendilerini kapkara bir sömürünün ortasında bulurlar. Daha 13-14' üne varmadan, büyük bir kısmı daha ilkokul çağında geçim sıkıntısının ağır yükü altındadırlar. Pekçoğu, zaten okumak imkanını bulamaz. Bu imkanı bulmuş olanlar bile, ancak boyacılık yaparak, simit satarak veya benzeri işlerde çalışarak okuyabilirler. Bunların da büyük çoğunluğu ilkokuldan sonra okuyamazlar.

Çocuk yaşta, ekmek parası kazanmak, ailesinin geçimine katılmak zorundadırlar. Böylece bir tarafa işçi olarak girerler, ya da bir yerde çırak olurlar. Hepsi, hayatının gelişmeye en yatkın döneminde, ağır yaşam koşullarında çalışırlar. Artık, çalışma zorluğunun üstüne patron baskısı ve usta korkusu da biner. Günler patronun, ustanın küfürü ve azarı ile geçer. Gene işçi, işinde olmamak ve böylece evden kovulmamak için bütün bu aşağılatıcı uygulamalara katlanır, katlanmak zorunda bırakılır. En güzel yıllarını kahrolası o zorluklar içinde geçirir.

Bütün bunlara ek olarak, sendikası, sigortası yoktur. Hiçbir yasal hakkı, sosyal güvencesi yoktur. Her an işinden kovulmak durumu ile karşı karşıyadır. Herşey patronun insafına kalmıştır. Patronda da insaf olması mümkün değildir, eşyanın tabiatına aykırıdır. Tersine, patronlar, bilinçli olarak bu yöntemi seçmektedirler. Onlar için, çocuk işçi çalıştırmak kolay yoldan büyük kâr elde etmek demektir. Böylece, sigorta primi ödemezler, asgari ücreti dahi vermezler, her an, diledikleri zaman genç işçileri kovabilirler. Kısacası, daha az ücretle, daha çok iş yaptırmış olurlar.

Çocuk yaşta çalışan işçilerin her geçen gün sayısı artmaktadır. Artık sadece küçük atelyelerde değil, aynı zamanda fabrikalarda da çocuk yaşta çalışan işçilere sık sık rastlanmaktadır.

Bunun en çarpıcı örneği: Erbaa. Burada 10'a yakın kiremit ve tuğla fabrikası, 50'ye yakın tuğla ocağı var. Bu fabrika ve ocaklarda çalışan 700'e yakın işçinin 500'den fazlasını 16 yaşından küçük çocuklar oluşturuyor.

İşte kapitalizmin genç işçilere ve çocuklara tanıdığı hak bundan ibarettir. Sermaye sözcüleri sık sık kapitalizmin erdemlerinden, kişi hak ve özgürlüklerinden bahsederler. İşte, onların bahsettiği özgürlükler bunlardır. Yani, en erken yaşta sömürülmek, baskı altına alınmak, en aşağılatıcı koşullarda yaşamını sürdürme özgürlüğüdür. Kapitalizmin faziletleri bunlardır.

Genç insanların hayat koşulları, sadece toplumun bu kesimine ait tablo bile kapitalizmin gerçek yüzünü teşhir ediyor.

Oysa sosyalizm, genç insanları sömürüden özgür kılmış, mümkün olan her yönde kişiliklerinin gelişmesine, özgürce bir çalışma alanı seçme ve zengin bilgi edinmelerine imkân sağlamıştır. Sosyalist ülkelerde, genç insanların bedensel ve zihinsel yeteneklerini geliştirme konusunda onlara verilen fırsatlar sürekli olarak geliştirilmektedir. Bu ülkelerde genç neslin sağlıklı oluşu ve bedensel uyumu hemen göze çarpmaktadır. Çalışma yaşının alt sınırı 18 dir. Çalışma yaşındaki gençlerin, 30-40 yıl önceki yaşlarından fiziksel olarak daha güçlü, zihnen daha hızlı ve daha iyi bir gelişme ortamı içinde oldukları bilimsel olarak kanıtlanmıştır.

Türkiye'de, örneğin bir kaynakçı olabilmek için, insan, uzun bir çıraklık dönemine ve bu dönemin kahrına, çilesine katlanmak zorundadır. Halbuki sosyalist ülkelerde genç insanlar diledikleri dalda meslek okullarına devam edebilirler. Meslek okullarından yetişen gençler, bilimsel ve teknik ilerlemenin hızlandırılmasına ilişkin sorunları çözmeye hazır, politik bilinçli işçilerdir.

Sosyalizmde bilim ve teknik, kapitalizm de olduğu gibi sermayenin hizmetinde değildir. Çalışan insanların hizmetindedir. Bu ülkelerde teknik, insanı zor bedensel işlerde bağımsız kılıyor, onların boş zamanlarını arttırıyor, pratik becerilerini geliştiriyor. İnsan kişiliğinin her yönüyle gelişmesi sağlanıyor.

Bu gerçekler Türkiye'de genç işçiler arasında yayılıyor. Genç işçiler, her geçen gün sosyalizmi öğreniyorlar. Gerçek kurtuluşlarının nasıl olacağını biliyorlar artık. Her geçen gün kapitalizmin aşağılatıcı baskılarına, onun sömürüsüne olan öfkeleri büyüyor.

Genç işçilerin bu öfkesi ve sosyalizm uğrundaki mücadelesi, bir gün sermayenin saltanatını yıkacaktır.

YATILI OKULLARDA FAŞİST BASKILAR YOĞUNLAŞTIRILIYOR

Hasanoğlanda düzenlenen oyunun bir benzeri de Yenişehir Sağlık Kolejinde oynanmak isteniyor. Bilindiği gibi, yatılı okullarda faşist baskılar daha yoğun ve süreklidir. Ayrıca bu saldırılar okul idaresi tarafından desteklenmektedir, en azından seyirci kalınmaktadır.

Yenişehir Sağlık Kolejinde, devrimci öğrenciler yıldırılmaya çalışılıyor. Bunun için devrimci öğrenciler takip ediliyor, dövülmek isteniyor. Fakat devrimci arkadaşların bilinçli ve cesaretli tutumları buna meydan vermiyor. Devrimci arkadaşlar, topyekün davrandıkları ve bilinçli, cesur tutumlarını sürdürdükleri sürece faşist tertiplere fırsat vermeyeceklerdir.

GAZETEMİZE BASKILAR

24/10/1976 Cumartesi günü saat 21 sıralarında Mersin'in çeşitli yerlerinde Genç Sosyalist Gazetesinin afişlemesini yapan bir gurup arkadaşımız polis tarafından hiç bir gerekçe gösterilmeksizin 1. Şubeye götürülmüş, arkadaşlarımız bir süre gözaltında kalmış ve bu arada polis arkadaşlarımıza hakaret etmiş, sıra dayağına çekmiş ayrıca bir arkadaşımızın gömleğini parçalamıştır. Mücadelemizi önlemeye yönelik bu baskılar sonuç vermeyecektir. Hiçbir güç sosyalizmin yayılmasını durduramayacaktır. Genç sosyalistler sosyalizmden aldıkları güçle her zorluğu yeneceklerdir.

HASANOĞLAN ÖĞRENCİLERİNİN KARARLI DİRENİŞİ FAŞİST SALDIRILARI DURDURDU!

Bundan bir süre önce Hasanoğlan Öğretmen Lisesinde, faşistler okul idaresinin desteğinde devrimci arkadaşlara saldırdılar. Bir arkadaşı yaraladılar.

Ancak devrimci öğrenciler bu saldırıyı cevapsız bırakmadılar. Direnişe geçtiler. Okulu topluca terkettiler. Can güvenliği sağlanıncaya kadar okula girmeyeceklerini, bu uğurda mücadele etmeye kesin kararlı olduklarını bildirdiler. Tek bir yumruk halinde faşist saldırılara karşı direndiler.

Devrimci öğrencilerin direnişi, öğrenci velileri tarafından aktif bir şekilde desteklendi. Öğrencilerin, direnişi sürdürmeye kararlı olması ve üstelik de veliler tarafından desteklenmesi faşist müdürü geriletti. Ve devrimci öğrenciler okula girdiler.

Böylece, devrimci öğrenciler bundan sonra faşist saldırılara meydan vermeyeceklerini göstermiş oldular. Kararlı mücadeleleriyle bunu ispatladılar.

Bu arkadaşlar, sermaye düzenine karşı çıktıkları, faşizme karşı oldukları için; halkımızın yanında yer aldıkları için saldırıya uğradılar. Ancak gösterdiler ki, tüm faşist saldırılar, onların halkımızın yanında yer almasını önleyemeyecektir.

Elbetteki fakir-fukara çocukları halkımızın yanında yer alacaktır. Onlar sermayenin uşağı olmayacaklardır. Devrimci düşüncenin yayılmasını hiç bir kuvvet durduramıyacaktır.

Hasanoğlan öğrencilerinin mücadelesi bunun açık bir örneğidir.

EĞİTİM ENSTİTÜLERİNE FAŞİSTLER ALINIYOR!

Milli Eğitim Bakanlığına bağlı yüksek okullarda ve eğitim enstitülerinde öğrenci alınmada uygulanan önkayıt ve mülakat sistemi bu okulların faşistleştirilmesi amacına yöneliktir. TÖB-DER, TÜM-DER ve TÜMAS'ın ortaklaşa yaptıkları açıklamada şöyle denilmektedir: «Ön kayıt sistemi, okul idarelerine bilimsellikten uzak mülakat ile öğrenci alma olanağı sağlamaktadır. Daha önceki yıllarda sınav komisyonları, okul müdürleri ve öğretmenler tarafından oluşturulurken, bu yıl, öğretmen okulları genel müdürlüğü tarafından direkt olarak seçilmiştir. Gazi Eğitim Enstitüsünde mülakatı yapan komisyon tamamen sağcı kişilerden oluşturulmuştur. Kasıtlı olarak seçilen kompozisyon konuları ve sınav soruları ile adaylar, siyasi fikirlerini açıklamaya zorlanmaktadır. Öğrenci adayları ülkü ocaklarına bağış yapmaya ve kayıt olmaya zorlanmaktadır.» Bildiride bu uygulamaların üniversite özerkliğine vurulan bir darbe olduğu belirtilmiş, üniversite idareleri ve öğretim görevlileri eleştirilerek, göreve çağrılmıştır.

BÜYÜK EKİM DEVRİMİ GENÇLİĞİN YOLUNU AYDINLATIYOR

Büyük Ekim Devrimi, insanlık tarihinin en büyük olayıdır; yeni bir çağın, yepyeni bir dünyanın başlangıcıdır. İnsanlığın kapitalizmden sosyalizme geçişidir. Bu büyük devrim, dünyayı değiştiren devrim diye adlandırılmaktadır. Gerçekten de dünyanın çehresini bu derece değiştiren başka bir olay yoktur.

Büyük Ekim Devrimi, işçi sınıfının burjuvaziye karşı ilk büyük zaferidir. İlk defa, ücretli köleliğin, kapitalist köleliğin yıkılması; insanın insana kulluğunun ortadan kaldırılması; sömürü çarkının kırılması ve esaret zincirlerinin koparılmasıdır.

Bu yüzden, Büyük Ekim Devrimi muazzam bir öneme sahiptir. O, sadece bir ülkeye ait olmayıp, bütün insanlığı yakından ilgilendirmektedir. O, en büyük derslerle dolu, genç nesillere ışık tutan engin bir deney hazinesidir.

Büyük Ekim Devrimi, sosyalizmin kaçınılmaz olduğunu, bunun hiçbir kuvvet tarafından önlenemiyeceğini göstermiştir. Kapitalizm artık, tarihsel olarak vaktini doldurmuş ve ömrünü tamamlamak üzeredir. Tarih, bundan sonra sosyalizmin başarılarını yazacaktır.

Büyük Ekim Devriminin açtığı yolda, insanlığın bugün vardığı aşama gerçekten anlamlıdır. Sosyalizm, dünyanın üçte birinde yaşayan dipdiri bir gerçekliktir. Dünyanın geri kalan kısmında ise, sömürü ve zulüm altında inleyen yüzmilyonlarca insanın, elde etmek için uğrunda savaştıkları yegâne kurtuluş yoludur. Günden güne gerileyen emperyalist kapitalist sistem karşısında, insanlığın ileriye doğru gelişiminin esas yönlendiricisidir.

Sosyalizm, sadece bir ülkeye ait bir toplumsal sistem olmaktan çıkmış, bir dünya sistemi haline gelmiştir. Sosyalist sistem, kapitalizmin yenilmez düşmanı ve rakibi olarak, sömürüye ve baskıya karşı savaşan güçlerin önderidir, dünya devrimci sürecinin belirleyici gücüdür.

Dünya çapındaki anti-emperyalist, topyekûn mücadelenin en ön saflarında Büyük Ekim Devriminin yaratıcısı Sovyetler Birliği vardır. Büyük Ekim Devriminden bu yana, Sovyetler Birliği, tüm dünya halklarının en büyük dayanağı ve sarsılmaz kalesidir. Dünya halklarının başlıca güvencesi, Sovyetler Birliğinin hergeçen gün artmakta olan uluslararası gücü ve otoritesidir. Dünya pratiği, Üçüncü Enternasyonalin şu kararını doğruluyor: «Sovyetler Birliği, dünya devrimci hareketinin belkemiğidir, ana eksenidir.»

Bunun içindir ki anti-sovyetizmin her çeşidi anti-komünizmdir, devrim düşmanlığıdır, dünya halklarına karşı işlenmiş bir cinayettir. Bu tür akımlara karşı mücadele etmek hem demokratik, hem de enternasyonalist bir görevdir.

Sovyetler Birliğine karşı tavır, enternasyonalist olmanın mihenk taşıdır. Daha bugünden insanlık, nihai amacının, yüce idealinin - sınıfsız toplum ideali - Sovyetler Birliğinin şahsında gerçekleşmekte olduğunu görmektedir. Dünya halklarının zaferine başarı kesinliği veren, mücadele atılganlığı veren Büyük Ekim Devriminin yaratıcısı Sovyetler Birliğidir.

Büyük Ekim Devrimi gösterdi ki kapitalizmin tarihsel karşıtı ve en büyük düşmanı sosyalizmdir. Çağımızda temel çelişki kapitalizmle sosyalizm arasındadır. Bu nedenle dünya devrimci sürecinin öncü gücü sosyalist sistemdir. Zira, çağımızın ana özelliği kapitalizmden sosyalizme geçiştir, yani kapitalizmin tarihsel karşıtına dönüşmesidir.



«Sol» - kanat revizyonizmi bu en büyük gerçeği çarpıtmaya çalışıyor. Temel çelişkinin emperyalizmle ulusal kurtuluş hareketi arasında olduğunu söyleyerek, öncü gücün ulusal kurtuluş hareketi olduğunu idda ediyor. Oysa, bizzat Büyük Ekim Devrimi bu iddiayı havada bırakıyor, onu çürütüyor. Çünkü Büyük Ekim Devriminden önce hiçbir ulusal kurtuluş hareketi başarı elde edememiş, kesin zafer kazanamamıştır. Ancak, işçi sınıfının ilk büyük zaferinden sonradır ki, ulusal kurtuluş hareketinin önünde yeni ufuklar açılmış, dünya devrimci sürecinin birliği ve enternasyolist dayanışma sayesinde ulusal kurtuluş hareketi emperyalizm karşısında zafer kazanabilmiştir.

Dünya halkları sosyalist sistemle dayanışmaya çok büyük önem veriyorlar. Ulusal kurtuluş hareketlerinin sosyalist sistemle birliği ve bu birliğin temelindeki işçi sınıfı enternasyonalizmi her geçen gün güçleniyor. Çünkü bu dayanışma başarının en temel koşuludur. İşçilerin uluslararası birliğinden başka hiçbirşey onların kesin zaferini sağlayamaz. Emperyalizm karşısında zaferin temel şartı, dünya devrimci güçlerinin sarsılmaz birliğidir. İşte Vietnam, işte Angola, bu birliğin ve başarının en muhteşem örnekleridir.

Büyük Ekim Devrimi, aynı zamanda işçi sınıfı biliminin doğruluğunun, yenilmezliğinin ispatıdır. Marksizm - Leninizmin tüm oportunist, revizyonist görüşler karşısında kesin ve parlak zaferidir. Büyük Ekim Devriminin deneylerinden çıkmış eserler, bugün işçi sınıfı biliminin en temel klasikleri arasındadır. Ne yapmalı, Bir Adım İleri İki Adım Geri, İki Taktik, Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı, Devlet ve Devrim, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması: Emperyalizm, Materyalizm ve Ampiryokritisizm gibi eserler, her sosyalistin mutlaka okuduğu, okuması gereken temel kaynaklardır.

Marksizm temeli üzerinde yükselen Leninizm işçi sınıfı hareketinin ideolojik ve kuramsal temelidir, dünya işçilerinin şerefle yükselttikleri bir mücadele bayrağıdır.

Büyük Ekim Devrimi, genç nesillere sömürüyü ortadan kaldırmış, baskı ve zulüm çarkını kırmış, özgür ve mutlu bir toplum düzeninin yolunu gösteriyor. «Herkesten yeteneğine göre, herkese emeğine göre» ilkesinin geçerli olduğu yepyeni bir yaşam tarzı vaat ediyor. Tüm insanların özgürlüğünü ve refahını sağlayan, onların hayati çıkarlarını ve özlemlerini gerçekleştiren bir hayat tarzı vaat ediyor.

Artık kapitalizmin genç nesillere vereceği birşey kalmamıştır. Kapitalizm artık her bakımdan sosyalizmden geridir. En gelişmiş kapitalist ülkeler dahi, bunalım toplumları olarak adlandırılırken, Sovyetler Birliği sınırsız olanaklar toplumu olarak tanımlanmaktadır.

Bugün sosyalist ülkelerde, genç insanlar, sömürüye, açlığa, yoksulluğa, baskı ve zulme yabancıdırlar. Bunları hayretle karşılıyorlar. Çünkü onlar en geniş imkânlar içinde, en geniş özgürlükler ortamında, özgür ve mutlu insanlar dünyaya geldiler. Çünkü orda pahalılık yoktur, işsizlik korkusu yoktur, patron baskısı yoktur.

Büyük Ekim Devrimi, genç nesillere, uğrunda savaşacakları en yüce ideali, en büyük amacı gösteriyor: SOSYALİZM

Büyük Ekim Devrimi, insanlığın en büyük bayramıdır. O'nun yüce ideallerine sonsuz bağlılık duygusu ve bu yüce amaç uğrunda kırılmaz mücadele azmi ile Büyük Ekim Devrimini selâmlıyoruz!



DGM'YE KARŞI MÜCADELE VE GENEL SİYASİ GREV

Demokratik Halk Hareketinin ve onun önemli bir parçası olan demokratik gençlik hareketinin (sosyalist, demokrat, ilerici, yurtsever gençlik hareketlerinden oluşur) önündeki sıcak görev, faşist tırmanışa ve onun ana, merkezî mihrakı, gericiliğin koalisyonu MC'ye karşı mücadeledir. Gelişen halk hareketlerine ve politik ortama baktığımızda faşist ve gerici güçlerle anti — faşist güçler arasındaki mücadelenin güncel mücadele olduğunu görürüz. Demokrasi düşmanları ile, antifaşist güçler arasındaki mücadele en kabarık noktaya, gerici DGM yasasına karşı mücadelede ulaşmıştır. Bugün, DGM yasası çıkmamış, daha doğrusu, çıkartılamamış olmasına rağmen MC'ye karşı mücadele bitmemiştir, sürmektedir. Gazetemizin geçen sayısında bu duruma değinmiş, demokratik gençlik hareketinin görevlerini yazmıştık. Çok sınırlı olarak geçen sayıda değindiğimiz DGM'lere karşı mücadele sosyalist hareket ve Demokratik Halk Hareketi için olduğu gibi, Sosyalist Gençlik ve Demokratik Gençlik Hareketi (onun önemli bir parçası olan demokratik Öğrenci Hareketi) için de çok önemli derslerle doludur. Gelişen hareket ve bunun kazandırdığı çok yönlü deneyler ve hepsinden de önce, yükselen halk hareketleriyle her siyasi çizginin kimliğinin, her türlü yalan ve demagojiyi yerle bir edercesine ortaya çıkarması; tüm bunlar, üzerinde durulması gereken, atlanması mümkün olmayan şeyler. Kimsenin bu hareketi ve bunun içindeki çeşitli politik tavırları boz bulanıklığa boğmaya hakkı yoktur. Ve kimse, ne eleştirmekten, ne de eleştirilmekten kaçmamalıdır. Yeter ki, eleştiriler, «ilkelerde savaş, devrimci kardeşlik» (TSİP Kongre kararı) şiarıyla çelişmesin.

12 Mart faşizminin artığı, gericiliğin, terörün, silâhı olan DGM yasası MC tarafından anayasa Mahkemesinin iptali üzerine tekrar devreye sokulmak, işletilmek istendi. MC'nin bu çabalarının başlangıcı bir sene önceye kadar uzanır. MC'nin çabaları, DGM yasasının parlamentoya getirildiği eylül ayında doruk noktasına ulaştı. Gerici DGM yasasına karşı mücadele de bir sene önceye kadar uzanır ve parlamentoya DGM yasasının getirildiği eylül ayında doruk noktasına ulaşmıştır. Bu süre zarfında DGM'lere karşı çeşitli afişler yapıştırılmış, bildiriler dağıtılmış, toplantılar düzenlenmiş ve yayınlarda DGM'ye karşı yazılar yazılmıştır. Bundan iki ay önce toplanan Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Genel Yönetim Kurulu, basına yaptığı açıklamasında «DGM'ye karşı en etkin mücadele yönteminin tüm üretim birimlerine yayılmış genel siyasi grev olduğunu» söylüyordu. Daha sonraki gelişmeler, bu görüşün doğruluğunu ispatlıyordu. İşçi sınıfımızın giriştiği genel siyasî grev, DGM'ye karşı mücadelenin en büyük ve en önemli parçasını oluşturdu. Burjuvazi, gericilik en fazla genel siyasî grevden korktu ve bu yüzden en fazla, genel siyasî grevde yeralan işçilere, daha çok onu başlatan öncü, sosyalist işçilere saldırdı. Onları işten attı. Tutukladı vs.

Genel siyasî grev, Türkiye solunda tartışıldı, tartışılıyor. Bu tartışmalar, çok değişik bakış açılarını ortaya çıkartıyor. Ve çeşitli bakış açılarının ideolojik temelleri ortaya çıkıyor.

Genel siyasî grevi bütün olarak çeşitli aşama ve kesintilerinin incelenmesi ve genel greve çeşitli bakış açılarının eleştirisi yazımızın önemli bir parçası olacak.

İŞÇİ SINIFI SOSYALİZMİNİN GENEL SİYASİ GREVE BAKIŞI

İki ay önceden «genel siyasi grevin DGM'lere karşı mücadelenin en etkin yolu olduğunu» söyleyen Türkiye Sosyalist İşçi Partisi genel siyasî grev boyunca direnişi destekleyen, gelişmesine yönelik öneriler kapsayan açıklamalarda bulundu.

YAYGIN VE NİTELİKLİ BİR EYLEM

Türkiye Sosyalist İşçi Partisini destekleyen, TSİP'le ayni görüşte olan İlke ve KİTLE dergileri haklı olarak genel siyasî grev için Türkiye'de işçi hareketlerinin en yaygını ve mücadele metodu açısından en gelişkini diyorlardı. İşçi Sınıfı tarihinde 15 - 16 Haziran gibi önemli birkaç olaydan birisi olan genel siyasi grev, yaygınlığı açısından 15—16 Haziran'ı aşmakta, işçi hareketleri tarihinde 15—16



Hazirandan, işçi sınıfı mücadelesinin gelişiminin doğal bir sonucu olarak, daha ileri bir aşamayı temsil etmektedir. 15—16 Haziran, İstanbul ve İzmit proletaryasıyla sınırlı kalmasına rağmen, 16 eylül genel siyasi grevi, önemli sanayii merkezlerinin hemen hemen hepsini kapsayarak, yurt ölçeğinde bir yaygınlık göstermiştir. 16 Eylül genel Siyasî Grevi, sadece yaygınlığı açısından 15-16 Haziran direnişinden üstün bir eylem değil; aynı zamanda mücadele metodu olarak da 15-16 Haziran eyleminden üstün bir niteliğe sahiptir. «15-16 Haziran'da yüzbini aşkın işçi dört bir koldan demokratik bir kitle yürüyüşü yapmıştı. Bu eylem, burjuvaziyi telâşlandırmasına rağmen, ona önemli bir maddî hasar vermemişti. Bilindiği gibi, Süleyman Demirel, o zamanki «sokaklar yürümekle aşınmaz» sözünün sahibidir. Ama, 400.000 işçinin giriştiği genel siyasî grev eylemi hem üretimi aksatmış ve burjuvazinin ekonomik gücüne darbe indirmiş, hem de işçiler ilk kez böyle bir eylemi gerçekleştirerek kendilerinin toplumdaki, toplumun ekonomik hayatındaki tayin edici güç olduklarını daha iyi görmüş ve göstermişlerdir.» (İLKE, sayı ; 34, sayfa : 13)

İşçi sınıfının devrimi yapabilmesi için onun birtakım zorunlu olayları yaşaması, birtakım badirelerden geçmesi gerekir. İşçi sınıfı, bu eylemler olmadan devrimi yapamaz. 15—16 Haziran ve 16 Eylül, genel siyasî grevi de böyle olup, devrim yolunda işçi sınıfını eğiten iki olaydır. Bu olaylar sırasında işçi sınıfı kendi gücünü görmekle, kendi öz çabalarına güvenin doğruluğunu görmekle kalmayıp, bunu, işçi sınıfının öncü misyonunu kabul etmeyen, bilimden sapma kafalara da göstermiştir. 15 - 16 Haziran eylemi, Türkiye solunda işçi sınıfının varlığını, gücünü küçümseyen ya da reddeden işçi sınıfının demokratik devrim aşamasındaki görevlerini sivil—asker—aydın zümreye yükleyen (MDD) veya Türkiye'de feodalizmin hakimiyetini icad ederek (PDA), işçi sınıfının rolünü köylülüğe yükleyen görüşlerin somut hayat tarafından kesin reddi olmuştur. Bundan sonra işçi sınıfının varlığını inkâr edenler daha ince ve örgütlü teori cambazlıklarına başvurmak zorunda kalmışlardır. 16 Eylül Genel Siyasî Grevi, işçi sınıfının gücünü, öncü rolünü göstermesi bakımından çok daha ileri bir noktayı temsil etmektedir. İşçi sınıfının demokratik mücadelesindeki öncü rolünü işçi sınıfı biliminin açık ve tartışılmaz ibareleri karşısında sözde kabul edip, pratikte reddedenlere 16 eylül genel Siyasî Grevi, hayatın kendisi olarak teorilerinin iflâsını göstermiş olacaktır. İşçi sınıfının demokrasi mücadelesinin önderi olduğu ilkesi teorik bir lâf değil, bizzat hayatın kendisi olduğu bu olayla, tekrar bir daha en açık biçimiyle gösterilmiştir, görülmüştür.

16 Eylül Genel Siyasi Grevinin 15—16 Haziran direnişinden önemli bir farkı, daha üstün bir özelliği de Genel Siyasî Grevin, 15 — 16 Haziran direnişinden daha çok ve daha direkt bir siyasî öze sahip olmasıdır. 15 — 16 Haziran Direnişi, işçilerin sendikal haklarına konmak istenen baskıya karşı işçi sınıfının ekonomik haklarından kaynaklanan bir politik eylemiydi. 16 Eylül Genel Siyasî Greviyle işçiler, direkt bir politik nedenden dolayı

eyleme kalkmışlardır. Burjuvazinin siyasî ve diğer bilümum temsilcilerin «DGM'ler işçileri ilgilendirmez», «DGM'ler işçileri yargılamayacaktır» çığlıklarına rağmen, işçi sınıfı ileri, sosyalist işçilerin öncülüğünde DGM'nin gerici faşist niteliğini kavrayarak ona karşı mücadele etmiştir.

Bilinç ve siyasî yapı bakımından yeni bir noktaya tekabül eden 16 Eylül Genel Siyasî Grevi aynı zamanda işçi sınıfımızı daha ileri siyasî yapı ve bilinçlenme noktalarına götürecek eğitici bir olay olmuştur. Nasıl ki 16 eylül eylemi, 15 — 16 Haziran direnişinden ileri bir noktayı temsil ediyorsa, ondaki birçok eksiklik ve hatayı aşıyorsa, işçi sınıfımızın bundan sonra girişeceği bir genel eylem, 16 Eylül Genel Siyasî grevini aşan, ondaki zaafları inkâr edip, doğru özünü geliştiren, daha üst bir eylem olacaktır. Bu kesin olgu, 16 Eylül Genel Siyasi Grevindeki hata ve eksikliklerin gösterilmesini de zorunlu kılar.

EYLEMİN HATA VE EKSİKLİKLERİ

Hemen belirtelim ki, eylemin hata ve eksikliklerinin kaynağı, en temelli nedeni: İşçi sınıfımızın siyasî örgütlenmesinin zayıf ve dağınık oluşudur. İşçi sınıfımızın siyasî örgütlenmesinin zayıflığı, işçi hareketiyle sosyalist hareketin kaynaşmayışı bir bütün olarak hareketin başarısını düşürür, zaaflarını çoğaltırken, fabrika temelinde direnişin kararlılığını ve kalıcılığını aksatan baş nedendir.

GENEL SİYASİ GREVİN AMACI

İşçi Eylemleri başlamadan önce DİSK merkez yürütme kurulunun almış olduğu 2 karar vardı. Bunlardan birincisi MC düşürülene kadar genel yas, ikincisi ise işçilerin demokratik haklarını kullanmaları için serbest bırakılmaları. Ancak bu iki karar arasında bağıntı iyi konamamıştır. Bu bağıntının anlaşılmamış olması, işçi eylemlerinin birbirinden kopuklaşmasının nedeni oldu.

Genel Siyasî Grevin amacı, DGM yasasının çıkarttırılmamasıydı. MC iktidara gelişinden bu yana, uygulayageldiği faşist tırmanış plânına karşı işçi sınıfı ve demokratik güçler, MC'ye karşı mücadele etmişlerdir. MC'nin düşürülmesi demokratik güçlerin hedefi olarak konulmuştur. Bu anlamda, DGM yasasından önce ve bugün MC'nin düşürülmesi için çalışmak, bu doğrultuda MC'nin gelişen faşist baskı ve terörüne karşı mücadele etmek, gündemdedir. Bu yüzden, «Genel Yas» teriminin uygunsuzluğu bir yana, anlamsız kalmaktadır. DGM yasasının çıkarılmaması MC'nin düşürülmesi yolunda demokrasi güçleri açısından ileri bir adımdır ve bu yüzden genel siyasî grevin somut hedefi, DGM'nin çıkarttırılmamasıdır. Bu durumun, açıkça açıklanması gerekirdi. MC'nin genel siyasî grevle düşmeyeceği, açık bir olguydu. Genel siyasî grevden, MC'nin düşürülebileceğinin düşünülüp—düşünülmediği kesin olmamakla birlikte, böyle bir düşüncenin yanlışlığı açıktır.

İŞÇİLERİN BİRLİĞİ

Genel Siyasî Grevin önemli eksikliklerinden biri de, ilk defa 400.000 işçinin genel bir eyleme girişmesine rağmen, eylemde işçi sınıfının birliği tam anlamıyla sağlanamamıştır. Bunun böyle olmasının birtakım objektif nedenleri vardır. Türk-İş yönetiminin gerici, tekelci sermaye yardakçısı niteliği gözönüne alınırsa, bu derece ileri politik bir eylemde işçilerin birliğinin DİSK — TÜRK - İŞ işbirliği anlamına gelmeyeceği açıktır. Türk — İş yönetimi, sosyal demokrat, faşist ve bu iki eğilimi değişen durumlara göre dengede tutmaya çalışan Halil Tunç'tan oluşuyor. Halil Tunç, gerici — faşist gurubtan yana tavır koymuştur. Bu durumda Türk — İş yönetimiyle, DİSK yönetimi arasında bir işbirliği mümkün değildi.

Türk — İş içindeki Sosyal — demokrat sendikalar, CHP'nin tavrına uygun olarak genel siyasî grevi desteklemediler. Genel siyasî greve girişildiğinde fazla bir çabaya gerek duyulmadan sosyal — demokrat sendikaların ve CHP'nin desteğinin alınacağı zannedilmiştir. Bu yüzden, sosyal—demokrasinin genel Siyasî Grevi desteklememesi kimileri için şaşırtıcı olabilmiştir. Bu durum, CHP'nin ikili yapısını görmemekten onun küçük burjuva, orta—burjuva temsilciliği ve tekelci sermaye temsilciliğini bünyesinde birleştirdiğini ve bugün, tekelci sermayenin reformist temsilcisi olarak sağ—sosyal — demokrasinin CHP yönetimine hâkim olduğunun görülmemesinden CHP'ye yüklenen «ulusallık» (anti — emperyalistlik anlamına gelir) misyonundan kaynaklanmaktadır. CHP'nin gerçekleştirmeye çalıştığı şey, onun sınıfsal yapısının doğal bir sonucu olarak «Sosyal barıştır». CHP'nin tekelci sermayeye verdiği «sosyal - barış»ı gerçekleştirme sözü onun tavırlarını belirlemektedir. Bu yüzdendir ki, CHP, genel Siyasî Grevin akabinden, «TÜRK - İŞ — DİSK işbirliğini» ileri sürmüştür. Sağ sosyal - demokrasiyi destekleyen Milliyet gazetesinin başyazarı Abdi İpekçi, Genel Siyasî Grev sırasında «MC'nin düşmesinin genel siyasî grevle olmayacağını» söylüyor ve «MC'nin düşebilmesi için DİSK — Türk - İŞ işbirliğini yeterli» görüyordu. «Bu işbirliği sağlandığında, eyleme girişmeye bile gerek kalmayacağını» belirtiyordu. CHP'nin sınıfsal yapısı doğru anlaşıldığında onun neden genel siyasî grevi desteklemediği, DGM'yi engelleme faaliyetlerini parlamento içine hapsettiği kolayca anlaşılacaktır.

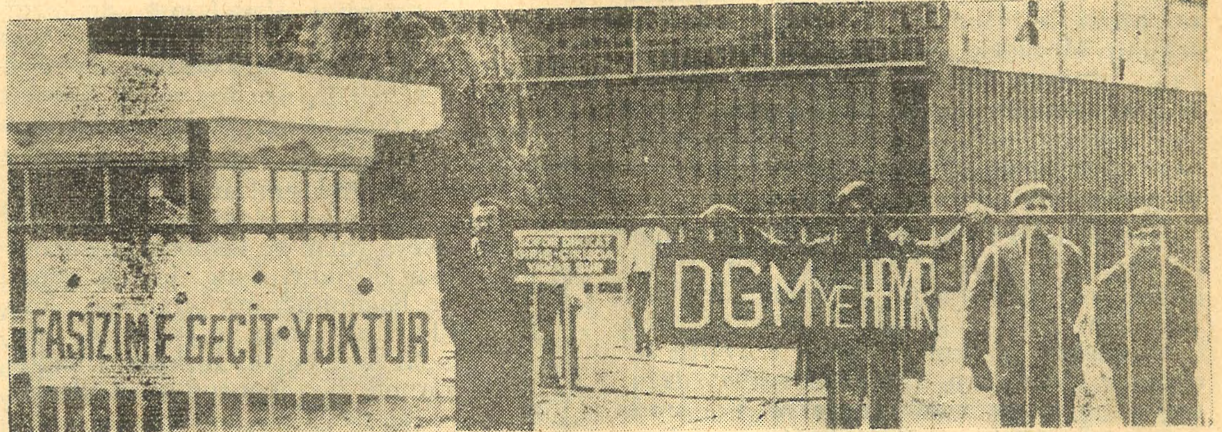
onun, hemen genel siyasî grevi desteklemeyeceği ve genel siyasî grevin kısa zamanda sonuca ulaşacağı yanlış tahmininden kaynaklanmaktadır. Tabii, tüm bunların da altında, işçi sınıfının siyasî örgütlenmesinin öneminin küçümsenmesi, işçi sınıfının siyasî örgütlenmesi sonucu, ancak sağlanabilecek birtakım şeylerin sosyal - demokrasiden beklenmesi yatmaktadır.

İŞÇİ SINIFI VE DİĞER DEMOKRATİK GÜÇLERİN BİRLİĞİ

DGM'ler, en başta işçi sınıfımıza, işçi sınıfımızın siyasî örgütlenmesinin engellenmesine yönelik bir yasa olmasına rağmen, toplumun diğer kesimleri üzerinde de tartışılmaz bir baskı aracıdır. Binlerce öğretmen, teknik eleman, memur, öğrencinin DGM'lerde ceza giymiş olması, ya da yargılanmakta olması, bunun açık delilidir. Bu durumda, DGM'lere karşı en etkin mücadelenin sosyalist, ilerici, demokrat tüm toplum kesimlerinin birlikte eyleminden geçeceği açıktır. Zaten, DGM yasasının gündeme gelmesiyle birlikte, tüm siyasi ve demokratik örgütler, DGM'lere karşı mücadeleye değinmişler, ve bu mücadelenin hazırlıklarını yapmışlardır. Tüm siyasî ve demokratik örgütler, eylem hazırlıkları içindeydi. Bundan sonra yapılması gereken, bu örgütler arasında bir koordinasyon sağlamak, ortak eylem için çalışmaktı.

Sendikalar dışında kalan demokratik kitle örgütleri, ortak eylem için ileri bir adım atmışlar, ortak eylem programı hazırlamışlardır. Aralarında güçbirliği oluş. turan demokratik kitle örgütlerinin isteği ve çalışmalarına rağmen, DİSK'le bu kuruluşların oluşturduğu güçbirliği komitesi arasında somut bir mücadele birliği sağlanamamıştır. Genel siyasî grev, diğer demokratik güçlerin eylemleriyle birlikte başlamadı; işçilerle diğer demokratik güçlerin katıldığı ortak kitle eylemleri yapılamadı.

DGM yasasına karşı işçi sınıfı ve diğer demokratik güçlerin en geniş mücadele birliğinin önemi ve etkinliği tartışılmaz bir olgu olarak dururken, bunun sağlanamayışı, demokratik kitle örgütlerinin



tüm çabalarına rağmen, DİSK'in bu konuda çaba harcamaması, hâtta ortak eylemden çekinmesi açıkça hatadır. DİSK'in diğer demokratik kesimlerle düzenleyeceği ortak eylemlerin, DİSK üzerine daha fazla baskı çekeceği kaygısı yanlış ve devrimcilikle çelişen bir anlayıştır. Ortak eylemlerin daha fazla tepki çekeceği açıktır, ama bu ortak güç, MC'nin saldırma cesaretini kıracak, en azından MC'ye sert bir uyarı olacaktı. Genel Siyasî Grevin akabinden, MC'nin pervasızca saldırıları ve bu saldırıların kısmi başarısı, bu görüşlerimizi doğrulamaktadır.

DGM'lere karşı mücadele ve genel siyasi grevi değerlendirmemizin birinci bölümünü oluşturan bu yazımızda genel olarak, genel siyasî greve bakışımızı ve onda gördüğümüz eksik ve hatalara ve bunların nedenlerine değindik. Gelecek sayımızda çeşitli gurupların genel siyasi greve bakışlarını ve 27 eylül mitingini değerlendireceğiz.

KOORDİNASYON YETERSİZLİĞİ

Genel siyasî Grev süresi izlendiğinde koordinasyon yetersizliği ve bırakınız siyasî örgütlülüğü, sendikal plânda bile düzenli bir örgütlenmenin olmadığını görebiliriz. Son tahlilde siyasî örgütlenmenin zayıflığından ve siyasî örgütlenmenin merkezî denetiminin olmamasından kaynaklanan bu durum, DİSK yönetimi tarafından pek önemsenmemiştir. Hareketin siyasî örgütsüzlüğü, merkezi siyasî denetimin olmayışının gözönüne alınarak, bu derece siyasî bir eylemde koordinasyonun titizce sağlanması gerekirken bunun yapılmayışını neye yorumlamak gerekir?

Kanaatimizce bu durum, sosyal - demokrasinin desteğine olan aşırı güvenme, yukarda söylediğimiz CHP'nin sınıfsal yapısını yanlış değerlendirmekten dolayı

İşçi sınıfı ve gençliğin mücadele birliği konusu geçen yazımızın önemli bir bölümünü oluşturmuştur. Geçen yazımızda işçi sınıfı ile gençliğin birliğinin zorunlu önkoşullarına ve bu bağlılığın somut şekillerine değindik. Yazımızdan da anlaşılacağı üzere gençliğin işçi sınıfı ile birliği, işçi sınıfının gençliğe öncülüğünün somut şekli, işçi sınıfı partisinin gençliğe öncülüğüdür. Partinin gençliğe öncülüğünden değişik guruplar değişik şeyler anlamaktadırlar. Başka bir deyişle; partinin gençliğe öncülüğü yoruma tabii tutulmakta ve değişik sonuçlar çıkmaktadır. Bu yüzden partinin gençliğe öncülüğü sorununu, işçi sınıfı biliminin, doğruluğu deneylerle ispatlanmış bu ilkesini, daha detaylı olarak ele alacağız.



GENÇLİĞİN KONUMU V

İşçi Sınıfı ve Ge
Program Birliği

> «Ülkemizde üretici güçlerin gelişim seviyesi, bağımsızlık ve demokrasi doğrultusundaki girişimlerde, halkımızı, sosyalist taleplerle de karşı karşıya getirir. Toplumumuzda işçi sınıfının bağımsız ve yönlendirici bir sınıf olarak yer almasının yol açtığı bu durum, demokratik halk iktidarının daha ilk adımda, sosyalizm doğrultusundaki köklü dönüşümlerini mümkün ve zorunlu kılar. O halde Türkiye'de BAĞIMSIZLIK ve DEMOKRASİ için verilen mücadele, SOSYALİZM için verilen mücadele ile birleşir ve tamamlanır.» (İLKE, Sayı : 28, Sf: 11, 2. paragrafın tümü)

PARTİNİN GENÇLİĞE ÖNCÜLÜĞÜNÜN İDEOLOJİK ÖZÜ

Genel olarak sol içerisinde hepsi kendisine Marksist - Leninist diyen çok değişik guruplar vardır. Bu gurupların hepsinin birden ortodoks Marksist - Leninist olmadıkları açık bir olgudur. İşçi sınıfı biliminin her olayda ispatlanan doğruluğu ve dünyayı değiştirmekte gösterdiği zafer, birçok kişi, gurup ve çizgiyi kendini Marksist - Leninist saymalarına ve öyle göstermelerine götürmektedir. Fakat, bu tip guruplar Marksist - Leninist değillerdir. Son tahlilde, işçi sınıfından başka sınıf, tabaka ve zümrelerin siyasal temsilcileri olan bu gurupları, toplumsal hareketlerin gelişim süreci içersinde Marksist - Leninist olmadıkları, sadece kendilerine o ismi taktıkları görülecektir. Onların etrafında toplanan birçok insan zamanla onların yanlışlıklarını görecek ve tercihlerini ortodoks Marksizm - Leninizm'den yana yapacaklardır.

Çarlık Rusya'sında genel olarak sol içinde yer alan birçok siyasi çizginin her biri, kendilerinin Marksist olduklarını söylüyorlardı. Sosyalist - Devrimciler de kendilerine Marksist diyorlardı, Menşevikler de. Fakat mücadele süreci ve Ekim devriminin zaferi, Bolşeviklerin ortodoks Marksist olduklarını bütün dünyaya göstermiştir. Bugün kimse Menşecikleri ve Sosyalist - Devrimcileri Marksist kabul etmemekte ve hiç kimse kendini onlardan saymamaktadır. Sol içindeki birçok gurup kendini Marksist - Leninist saymaktadır. Fakat bu çizgilerin hiç birisi de ortodoks Marksist - Leninist değildir. Mücadele sürecinde ortodoks Marksist - Leninist çizgi, en geniş kitlelerce kabul olunacak ve o çizginin Marksist - Leninist olup olmadığı tartışılmayacaktır. Nasıl ki bugün Bolşevizmin Marksistliğini kimse tartışmıyorsa.

Partinin gençliğe öncülüğünü bu ideolojik muhteva ışığında almak gerekir. Türkiye'de gençliğin işçi sınıfı ile birliğinden bahsederken, partinin gençliğe öncülüğünden bahsederken söz konusu olan, sosyalist olduğunu iddia eden, aslında sosyalist değil, sosyalizm adına konuşan, fakat işçi sınıfı dışı, sınıf, tabaka ve zümrelerin siyasi temsilcileri olan guruplarla gençliğin birliği değildir, bu gurupların gençliğe öncülüğü değildir. Örneğin «sol» revizyonizmle birliği değildir, sağ revizyonizmle birliği değildir. İşçi sınıfı sosyalizmiyle gençliğin birliğidir, işçi sınıfı sosyalizminin gençliğe öncülüğüdür.

Herkesin kendini sosyalist saydığı bir ortamda, genel bir sosyalizm ilân edip, gençliğin genel olarak sosyalizme bağlılığından bahsetmek mümkünmüdür? Örneğin bugün gençlik içerisindeki birçok gurubun, «biz Marksizme - Leninizme bağlıyız» demeleri hiçbir şey söylememektir. Muğlaklığı olduğu gibi sürdürmektir. Gençliğin Marksizme - Leninizme bağlılığından bahsederken, kendini Marksist - Leninist diye tanıtan çizgiler arasında ayrım yapmak zorunludur. Çünkü hiçbir zaman genel bir sosyalizm olmamıştır. Kendini Marksist - Leninist sayan birbirinden farklı birçok gurup, çizgi ve örgüt mevcut olmuştur. Ve bu yüzdendir ki gençliğe öncülük yapacak çizgi işçi sınıfı sosyalizmidir ayırımını yapmak, diğer sosyalizm adına konuşan, özünde ondan sapma olan «sol» ve sağ revizyonizmin gerçek yüzünü gençliğe açıklamak zorunludur.

«Kimin gerçek Marksist - Leninist olduğu nereden belli olacaktır? Herkes Marksizm - Leninizm adına konuşuyor» diye sorulabilir.

Burjuvaziye karşı mücadele, gericiliğe karşı mücadele aynı zamanda kimin gerçek sosyalist, kimin sadece kendine o sıfatı yakıştıran olduğunu gösterecektir. İşçi sınıfı bilimi ve sosyal pratik, gerçek sosyalistliğin kriteridir.

İŞÇİ SINIFININ GENÇLİĞE ÖNCÜLÜĞÜNÜN TEMELİ

Yukarıda söylediklerimizden de anlaşılacağı gibi işçi sınıfı partisinin gençliğe öncülüğü, gençlikle işçi sınıfının birliği, parti tarafından gençliğe bir «dayatma», zorla kabul ettirme veya yalan ve demogoji ile gençliği «aldatma» değildir. Aynı biçimde gençliğin partiye bağımlılığı bir «tapınç» bir «itaat» değildir. İşçi sınıfı ile, işçi sınıfı partisi ile gençlik arasındaki ilişkiler maddi durumun zorunlu bir sonucudur ve ideolojik bir öze sahiptir.

Nedir gençlikle işçi sınıfının birliğinin ve içşi sınıfı partisinin gençliğe öncülüğünün maddi temeli?

Kapitalizme kadar, işçi sınıfının doğuşuna kadar her sınıf salt çıkarları için mücadele etmiştir. Burjuvazi feodalizmi; feodal hakimiyet yerine, köylülerin feodal beylere bağlılığı yerine, burjuva hakimiyetini, işçilerin kapitalistlere ücretli köleliğini geçirmek için yıkmıştır. Feodalizme karşı mücadelede geniş halk kitlelerini yanına alan burjuvazi, kendi iktidarını kurduktan sonra işçi köylü ve geniş küçük burjuva kitlelerinin çıkarlarını hiçe sayarak, kendi hakimiyetini bu kitlelerin yoksulluğu pahasına sürdürmüştür.

Bu tarihsel gidiş, işçi sınıfının doğuşuyla değişmiştir. İşçi sınıfının kapitalizme karşı mücadelesi salt işçi sınıfının çıkarına değil, geniş halk kitlelerinin çıkarına yöneliktir. İşçi sınıfının kurtuluşu, aynı zamanda diğer emekçi kesimlerin de kurtuluşu olacaktır.

Gençlikle işçi sınıfının birliği meselesine bu genel çerçeve içersinde bakmak gerekir. Gençliğin kurtuluşu işçi sınıfının kurtuluşu ile birdir. Bu maddi nedenden dolayı gençlik, işçi sınıfı öncülüğünde verilen kurtuluş mücadelesine katılmak zorundadır ve görülebileceği gibi gençlik de bunu yapmaktadır.

İŞÇİ SINIFI İLE GENÇLİĞİN PROGRAM BİRLİĞİ

Gençlikle işçi sınıfının birliği, işçi sınıfı partisinin gençliğe öncülüğünün somutta yansıması, gençlikle işçi sınıfının mücadele programının birliğidir, gençliğin işçi sınıfı partisinin porgramına bağlılığıdır. İşçi sınıfıyla birlikte gençlik dahil tüm emekçi sınıf ve tabakaları kurtuluşa götürecek yol işçi sınıfı partisinin programının gerçekleştirilmesi için verilen mücadeledir. Yukarıda da söylediğimiz gibi işçi sınıfı ile gençliğin birliği, ikisinin de kurtuluşunun aynı olmasındandır. Gençlikle işçi sınıfının program birliği de aynı maddi nedenden kaynaklanır. Bunu biraz daha açalım.

Kurtuluşu aynı olan sınıf ve tabakaların kurtuluşu için yapılacak en iyi, en akıllı şey tüm bu toplum kesimlerinin aynı programın gerçekleştirilmesi için mücadele birliğinin sağlanmasıdır. Bu program işçi sınıfı partisinin programıdır ve programın gerçekleştirilmesi için verilen mücadelenin öncüsü işçi sınıfı partisidir. Nihai çıkarları bir olan sınıf ve tabakaların tek programın gerçekleştirilmesi amacı için değil, her birinin ayrı ayrı programı olduğunu ve bunu gerçekleştirmek için mücadele ettiğini düşünün. Örneğin işçi sınıfının, yoksul köylülüğün, küçük burjuva aydın katların, gençliğin ayrı ayrı programları olduğunu düşünün. Kurtuluşları aynı olan tüm bu toplum kesimlerinin aynı anda farklı farklı şeyler yaptıkları anlamına gelir ve bu da toplum kesimlerinin güçlerinin bölünüşü ve kurtuluşlarının gecikmesi sonucunu doğurur.

Bu durumun bilincinde olan işçi sınıfı sosyalistleri, işçi sınıfı partisinin programı etrafında, işçi sınıfı öncülüğünde, gençlik de dahil en geniş emekçi kesimlerin mücadele birliğini sağlamaya çalışırlar. Fakat işçi sınıfı ile gençliğin program birliğinin gerekliliği bunun hiç çaba harcanmadan,

U VE MÜCADELESİ : 3

e Gençliğin Mücadelesinin
rliği

> **«... işçi sınıfı partisinin gençliğe öncülüğü, gençlikle işçi sınıfının birliği, parti tarafından gençliğe bir «dayatma», zorla kabul ettirme veya yalan ve demogoji ile gençliği «aldatma» değildir. Aynı biçimde gençliğin partiye bağımlılığı bir «tapınç» bir «itaat» değildir. İşçi sınıfı ile, işçi sınıfı partisi ile gençlik arasındaki ilişkiler maddi durumun zorunlu bir sonucudur ve ideolojik bir öze sahiptir.»**
>
> **«Gençlikle işçi sınıfının birliği, işçi sınıfı partisinin gençliğe öncülüğünün somut yansıması, gençlikle işçi sınıfının mücadele programının birliğidir, gençliğin işçi sınıfı partisinin programına bağlılığıdır.»**

kolayca sağlanacağı anlamına gelmez. Başında da söylediğimiz gibi bu sorun salt çıkarlar düzeyinde kalmaz, değişik sınıf ve ve tabakaların çıkar ve yapılarından kaynaklanan ideolojik - politik bir hal alır. Değişik politik çizgilerin Marksizm - Leninizm adına gençliğe ayrı program sundukları, onu işçi sınıfının siyasî programından koparmaya çalıştıkları açık bir olgudur. Ayrıca sorun, salt gençliğe ayrı mücadele programı sunan «sol» maceracılık (goşizm) ve benzeri çizgilerle mücadele ile de halledilmez, gençlikle işçi sınıfı partisinin program birliği, daha değişik deyişle; gençliğin işçi sınıfı partisinin programının gerçekleştirilmesi mücadelesine kazanılmasının zorunlu önkoşulları vardır. (Bunların en önemlisi gençliğin sosyalist örgütlenmesidir ki bu konuyu gelecek sayımızdan itibaren işlemeye başlayacağız). Yoksa gençlik kendiliğinden, işçi sınıfının partisinin programının gerçekleştirilmesi için mücadeleye katılmayacaktır.

BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ, SOSYALİZM MÜCADELESİNDE GENÇLİK

Parti ile gençliğin program birliği meselesini biraz daha örnekleriyle açalım. Zaman zaman şöyle durumlara rastlamak mümkün : İşçi sınıfı genel olarak halk tabakalarının mücadelesi için «bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm» şiarı kullanılırken, gençliğin mücadelesi için «bağımsızlık, demokrasi» şiarı kullanılıyor. Örneğin «halkımızın önemli bir parçası olan gençliğin bağımsızlık, demokrasi... v.s.» gibi ifadelerle karşılaşıyoruz. Bu anlayış, gençliğin mücadelesini salt «bağımsızlık, demokrasi» mücadelesi çerçevesinde görme anlayışı nereden kaynaklanıyor? Gençliğin mücadelesinin salt «bağımsızlık, demokrasi» mücadelesi olduğu anlayışı, bilimden nasibini almamış, ilkel, amatör ağızlarda «yaşasın sosyalizm» sloganına karşı çıkmak, «yaşasın sosyalizm demenin; devrimin demokratik aşamasını reddetmek anlamına geldiği noktasına getiriyorlar. Böylelikle bu anlayış bazı kişileri, işçi sınıfı biliminin, sosyalizmin propogandasının engellenmesi noktasına götürüyor. Herbiri 20-30 sayıdır yayınlanmakta olan bir çok gençlik gazetesinde kullanılan Sosyalizm kelimesinin sayısı sayılıdır. Evet tüm bunlar nereden kaynaklanıyor? Gençliğin mücadelesi salt «bağımsızlık, demokrasi» mücadelesi midir?

Gençliğin mücadelesi için «bağımsızlık - demokrasi» mücadelesini kullananların kimisi işçi sınıfı ve emekçi halk için de «bağımsızlık - demokrasi» şiarını kullanıyor. Böyleleri için kendi mantıkları içerisinde herhangi bir çelişki yoktur. Onlar işçi sınıfı ve emekçi halka bağımsızlık ve demokrasi şiarıyla belirlenmiş bir programı öneriyorlar. Doğal olarak gençliğe de aynı programı öneriyorlar. Yani böyle düşünenler için herhangi bir program ayrılığı yoktur. Fakat böyleleri için de kendi düşünceleri planında bir çelişki, bir yanlış olmamasına rağmen temelli, ta başından girişilen bir hata vardır. İşçi sınıfı ve emekçi halkın «bağımsızlık, demokrasi» mücadelesini «sosyalizm» mücadelesinden koparmak, böylece devrimin demokratik ve sosyalist aşamaları arasına setler çekmektedirler. 12 Mart öncesi MDD tezinde en uç noktaya varan bu yanlış anlayış bugün çeşitli ayrıntı farklarıyla birçok gurup tarafından savunulmaktadır.

Halbuki işçi sınıfı ve emekçi halkımızın kısa vadede hedefi Bağımsızlık ve Demokrasiyi sağlaması olmasına rağmen bunu sosyalizm için mücadeleyle birleştirmek zorundadır. Ancak böyle yapmakla bağımsızlık ve demokrasinin gerçekten teminatı sağlanmış olur. Yani bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi bir bütündür.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin programı bu konuda şöyle diyor :

«Ülkemizde üretici güçlerin gelişim seviyesi, bağımsızlık ve demokrasi doğrultusundaki girişimlerde, halkımızı, sosyalist taleplerle de karşı karşıya getirir. Toplumumuzda işçi sınıfının bağımsız ve yönlendirici bir sınıf olarak yer almasının yol açtığı bu durum, demokratik halk iktidarının daha ilk adımda, sosyalizm doğrultusundaki köklü dönüşümlerini mümkün ve zorunlu kılar. O halde Türkiye'de BAĞIMSIZLIK ve DEMOKRASİ için verilen mücadele, SOSYALİZM için verilen mücadele ile birleşir ve tamamlanır.» (İLKE, Sayı : 28, Sf : 11, 2. paragrafın tümü)

İkinci bir yaklaşım ise genel olarak işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesini «bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm» olarak tespit eden, gençliğin mücadelesini «bağımsızlık, demokrasi» şiari çerçevesinde tutma yanlış anlayışıdır.

Bu yanlış yaklaşıma değinmeden önce, öğrenci gençliğin mücadele şiarıyla ilgili bir noktayı belirtmek gerekir.

Gençlik sadece öğrenci gençlikten ibaret değildir. İşçi, köylü ve diğer sınıf ve tabakaların da gençliği vardır. Gençliğin önemli bir kesimini oluşturan öğrenci gençlik, öğrenci olmasından dolayı diğer gençlik kesimlerinden ayrı sorunlara sahiptir. Öğrenci gençliğin de gerçek kurtuluşu işçi sınıfıyla birdir. Fakat kapitalizmin tekelci yapısı ve emperyalizme bağımlılık, öğrenci gençliğin genel olarak çıkarlarıyla çelişmektedir. Öğrenci gençlik özerk üniversite, daha fazla demokratik haklar için, daha emin bir gelecek için emperyalizme bağımlı tekelci kapitalizmle mücadele etmektedir. Bu mücadelenin «bağımsızlık demokrasi» mücadelesiyle direk ilişkisi vardır. Bu yüzden, genel olarak öğrenci gençliğin mücadelesinden bahsederken «bağımsızlık, demokrasi» kullanılabilir ve bu yanlış olmaz. Fakat bu sosyalizm yasakçılığı, yukarıda söylediğimiz sosyalizmin propagandasının engellenmesi noktasına varmamalıdır. En geniş demokratik öğrenci kitlesinin mücadele birliği «bağımsızlık, demokrasi şiarı etrafında sağlansa dahi, öğrenci gençliğin nihai kurtuluşunun işçi sınıfı ile birlikte sosyalizmde olacağı ve bağımsızlık demokrasi ile sosyalizm arasında setler olmadığı gerçeğinden kalkarak «bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm» şiarını en geniş öğrenci kitlesine benimsetmek te sosyalistlerin bir görevidir.

Gelelim, gençliğin mücadelesini salt »bağımsızlık, demokrasi» çerçevesinde gören yanlış yaklaşımın nedenlerine. Bu anlayışın en büyük yanılgısı, gençliğin mücadelesini, işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesinden koparmaktır. Bu anlayışın sahipleri, gençliğin sosyalist örgütlenmesine de karşı çıkmaktadırlar. «Gençliğin anti - faşist, anti - emperyalist, demokratik örgütlenmesini» tek doğru örgütlenme olarak kabul ediyorlar. Böylelikle bu anlayış onları, gençliği sosyalizm için mücadelenin öncü gücü işçi sınıfı partisinin saflarından uzakta tutmaya, gençliğin özellikle prolataryanın «nöbet değiştiricisi» işçi gençliğin sınıf bilinçlenmesinde engel olmaya ve sosyalist örgütlenme olmadan devrimin demokratik aşamasının sosyalist aşamasına götürülmesi mümkün olmayacağından, devrimin aşamaları arasına setler koymaya götürmektedir.

SONUÇ

Gençliğin mücadelesinin «bağımsızlık - demokrasi» şiarının sınırları içerisinde olduğu iddialarının tersine, genel olarak toplumda süren sınıf mücadelesinin gençlik içerisinde de sürmesinden dolayı, gençliğin de mücadelesi işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesinin kopmaz bir parçası olarak bağımsızlık - demokrasi - sosyalizm şiarıyla belirlenir.

Gençliğin mücadelesinin salt «bağımsızlık - demokrasi» mücadelesi olduğunu iddia etmek, gençlik içerisinde sosyalizm için verilen mücadelenin gereğini reddetmek, uzun erimde gençliğin birliğinden, işçi sınıfı sosyalistlerinin gençliğin sosyalist birliğini anladıkları ilkesini reddetmektir. Gençliğin sosyalizme kazanılmasının «bağımsızlık - demokrasi» şiarını savunanlarca reddi, (onlar isteselerde istemeselerde bu şiar gençliği sosyalizmden uzak tutma sonucunu doğurur) gençliğin sosyalist örgütlenmesine karşı çıkmak noktasında en açık ve en üst noktaya varmaktadır.

Gençliğin bütün kesimleri bugün bağımsızlık - demokrasi - sosyalizm mücadelesinin saflarında toplanamamıştır. Burjuvazinin varlığı sürdükçe var olacak olan küçük bir gerici ve faşist gençlik kesimi dışında gençliği bağımsızlık - demokrasi - sosyalizm şiarı etrafında toplamak mümkündür. Bu yüzden bu slogan, mevcut var olan bir durumu değil, gerçekleşmesi zorunlu ve gerekli bir durumu göstermektedir. Gençliğin bağımsızlık - demokrasi - sosyalizm saflarında toplanma hedefini ve görevini göstermektedir.

★ eğitim köşesi

DİYALEKTİK VE TARİHSEL MADDECİLİK

Diyalektik ve tarihsel maddecilik, işçi sınıfı biliminin ayrılmaz bir parçası, onun felsefî dayanağıdır. İnsanlığın tüm bilgi birikiminin bir sonucu olarak doğan diyalektik ve tarihsel maddecilik, doğaya, topluma ve düşünceye ilişkin bilimsel bilgilerin genel bir sentezini yapmayı amaçlar. Kendinden önceki bütün felsefî sistemlerin aksine, bilimlerin «üzerinde» değil, bilimle sıkı bir ilişki içerisindedir. Çeşitli bilim dallarının bulgularını toparlar ve genel bir bilimsel dünya görüşünün **çerçevesini** çizmeye çalışır. Bu çerçeve, yani bilimsel bilgilerin genel sentezi, aynı zamanda insanlara bu bilgilerin ışığında bir **yaşam tarzı** kazandırır.

Marksist felsefe, diyalektiğin ve maddeciliğin ayrılmaz birliği üzerine kuruludur. Bu birlik onun bilimselliğinin ve dolayısıyla doğruluğunun bir gereğidir. Diyalektik ve tarihsel maddecilik, doğru olduğu için, devrimcidir ve güçlüdür.

Doğru olduğu için, sınıfsal çıkarları, toplumsal ve tarihsel konumu dolayısıyla her türlü **doğru** ile çakışan proletaryanın hareketiyle bütünleşir ve **devrimci olur.** Kitlelerin ihtiyaçlarına —doğru olması nedeniyle— cevap verdiğinden, kitlelere mal olur ve onların toplumsal eylemlerinde dile gelerek, **maddî bir güç** haline gelir.

Marksist felsefenin en önemli yanı olan diyalektiği, genel çizgileriyle incelemeğe çalışalım.

DİYALEKTİK

Diyalektik, dünyadaki çeşitli olgular ve nesneler arasında var olan bağlamların ve ilişkilerin, en temel nitelikte olanlarını kapsayan bilimsel bir teoridir. Başka bir tanımla: «diyalektik, doğanın, insan toplumunun ve düşüncenin genel hareket ve gelişme yasaları bilimidir». (Engels) (1) Demek ki, diyalektik, dış dünyanın ve insan düşüncesinin genel hareket yasalarını inceleyen bir teori, yani felsefî bir bilimdir.

Diyalektik, aynı zamanda bir **yöntemdir.** Dünyanın öğrenilmesi (doğayı, toplumu ve düşünceyi inceleyerek yeni bilgilerin elde edilmesi ve doğruluklarının sınanması) ve pratik faaliyetle değiştirilmesi için izlenmesi gereken yollar, diyalektik yasalarının uygulanmasıyla elde edilir. Bu yollar, bize diyalektik yöntemi verirler.

Diyalektiğin ilk çağlara kadar uzanan bir tarihi vardır. Dünyadaki hiç bir şeyin olduğu gibi, olduğu yer ve biçimde kalmadığı, her şeyin hareket ettiği ve değiştiği fikri, çeşitli düşünürlerce savunulmuştur. Eski Yunanda, **Herakleitos,** bu düşüncenin açık bir şekilde savunuculuğunu yapan ilk filozoftur. **Herakleitos, «her şey akar»** düstürundan hareketle, ortaya bir değişme, oluş, akış felsefesi koyuyordu. Ama bu felsefe, geneli (bir bütün olarak dünyanın genel niteliğini) görmesine rağmen, özeli (ayrıntıları, yani dünyayı oluşturan unsurları ve ilişkileri) göremiyor ve bu yüzden de bütünü tam olarak kavrayamıyordu. Daha doğrusu dünya hakkındaki bilgilerin düzeyi buna izin vermiyordu.

Diyalektik düşüncenin karşısında, «nesne ve süreçleri tek başlarına, büyük genel bağlantı dışında, bunun sonucu hareketleri içinde değil, hareketsizlikleri içinde esas itibarıyla değişken unsurlar olarak değil, sabit unsurlar olarak; hayatları içinde değil, ölümleri içinde şöyle böyle kavrama»ya çalışan (2) **metafizik** düşünce biçimi vardır. Metafizik düşünceye göre, dünya, tamamlanmış, değişmez, her zaman aynı kalan nesnelerden oluşmuştur. Şeylerin aynı anda hem kendisi hem de bir başkası olamayacağını iddia eden metafizikçiler, bu yüzden nesnelerin çelişik unsurlar taşıdıklarını kabul etmezler. Çelişki onlara göre saçmalıktır. Bir şey ya iyidir, ya da kötü. Bunun dışında bir şey olamaz.

Engels'in belirttiği gibi, metafizik düşünce yöntemi kendi çağında da tarihsel olarak haklıydı. Çünkü, «nesneleri bir daha değişmeyecekl ermiş gibi gören eski metafizik, ölü ve canlı nesneleri bir daha değişmeyeceklermiş gibi inceleyen bir biliminin ürünüydü» (3)

19. Yüzyılın başlarında Alman filozofu **Hegel,** Diyalektiğin yasalarını kapsamlı bir şekilde ortaya koyan ilk kişi oluyordu. Hegel'in çağ aşan bu büyük başarısı bütün, doğa, toplum ve düşünce dünyasının bir süreç içerisinde, değişim ve evrimleriyle kavranmasına yol açıyordu. Şimdi sorun, evrendeki temel yasallıkların gösterilmesiydi. Fakat, Hegel'in sistemi bu sorunu çözümleyememiştir. Çünkü Hegel bir idealistti ve diyalektiğin yasalarını da idealistçe geliştirmişti. O'na göre diyalektik, ezelden beri bilinmeyen bir yerde var olan «mutlak ide»nin, kendi kendine gelişimidir. Böylelikle Hegel, diyalektiği, salt insan düşüncesinin (o her ne kadar buna bağımsız bir özne gözüyle bakıyor ve «ideal» yani fikir adını veriyorsa da) yasaları olarak görüyor ve bu yasaları toplum ve doğanın tarihinden çıkaracağı- yerde, onlara dıştan kabul ettirmeğe çalışıyordu. Bu ters duruş yüzünden Hegelci diyalektik, soyut bir dizi lâf kalabalığı olarak, mistik ve uygulanmaz hale gelmişti.

Marx ve Engels, kendi dünya görüşlerini oluştururlarken, Hegelci diyalektiği maddeci bir açıdan eleştirerek, kendi deyişleriyle, başaşağı duran diyalektiğin ayakları üzerine oturttular. Kafamızdaki fikirler, maddi dünyanın yansımaları olduklarına göre, diyalektiğin yasalarını bizzat toplumun ve doğanın tarihinde bulmak ve onları oradan çıkartmak gerekiyordu. Çünkü, doğadaki sayısız değişikliklerin ve toplumdaki olayların görünürdeki rastlantısallıklarının arkasında belli yasalar vardır. Bu yasalar insan bilincinden bağımsız olarak işlerler, yani nesneldirler. Bu yasaların insan bilinci tarafından kavranması, belli bir evrim sonunda, dış dünya hakkındaki bilgilerin artmasına paralel olarak gerçekleşmiştir. Marx ve Engels böylelikle, Hegel'in idealist bir takım kavramlar olarak sıraladığı diyalektiğin, idealist örtülerini kaldırarak onun «aklî özünü» ortaya çıkartıyorlardı. Bu başta da belirttiğimiz gibi, maddecilikle diyalektiğin bütünleşmesi ile gerçekleşmiştir.

DİYALEKTİĞİN YASALARI

Maddeci diyalektiğin başlıca üç temel yasası vardır.

1. Niceliğin Niteliğe ve Niteliğin Niceliğe dönüşümü yasası :

Dünyada gördüğümüz bütün nesneler, süreçler ve olgular, niteliklerí ve nicelikleriyle belirlenirler. **Nitelik,** herhangi bir şeyi diğer şeylerden ayıran temel özellikler ve işaretlerdir. **Nicelik** ise, şeylerin dış belirlenimlerine ilişkin, sayıları büyüklükleri, yoğunlukları, hacimleri gibi özelliklerdir. Maddeci diyalektik, nicelik ve niteliği bir bütün halinde ve karşılıklı ilişkileriyle kavrar.

Doğa ve topluma baktığımızda, her niteliğin belli bir nicelikle belirlendiğini görürüz. Daha somut olarak söylersek, her niteliksel değişim, bir niceliksel değişikliğe bağlıdır. Suyun belli bir niceliğe kadar ısınınca, nitelik değiştirerek, sıvı halden gaz haline geldiğini biliriz. Bunun gibi, hem doğa hem de toplumda, nicelik değişimleri belli bir **ölçüye** vardığında, yeni bir **nitelik** doğururlar. Yani nicelik niteliğe dönüşür. Dünyadaki bütün değişimler, niceliğin niteliğe bir dönüşümüdür.

Aynı şekilde, nitelik de bir **kez** ortaya çıktıktan sonra niceliği belirler, yani niceliğe dönüşür. Örneğin, üretici güçlerin gelişmesini engelleyen kapitalizmin yerine, sosyalizm geçtiğinde, yani üretim ilişkileri nitelik değiştirdiğinde bu üretici güçlerin niceliksel olarak büyük bir gelişme göstermesine yol açar.

Gelişim süreci içerisinde başlıca iki aşama vardır. Önce, göreli bir yavaşlıkta niceliksel birikim, yani **evrim** aşaması, daha sonra, hızlı niteliksel sıçrama, yani **devrim** aşaması Su örneğinde, sıcaklığın derece derece artışı birikim evresini ve yeterli ölçüye vardığında meydana gelen anî niteliksel değişim sıçrama aşamasını gösterir. Evrim ve devrim aşamaları diyalektik bir bütün oluştururlar. Gelişmenin bu iki yanından sadece birini görenler metafizikçilerdir.

Evrim ve devrim aşamalarının diyalektik olarak ele alınışı, pratikte büyük önem taşır. Örneğin kapitalizmen sosyalizme, yalnızca reformları içeren bir evrim aşamasıyla geçilebileceğini savunan «sağ» kanat revizyonistleri ve evrim - devrim içiçeliğinden söz ederek, yalnızca devrim aşamasını görebilen «sol» ranat revizyonistleri, bu metafizik düşünceleri yüzünden işçi sınıfının mücadelesine zarar verirler.

2. Karşıtların Birliği ve Mücadelesi Yasası :

Evrenin, sürekli bir hareket, değişim ve gelişim içinde olduğunu biliyoruz. Bu sürekli gelişmenin kaynağı, tüm nesne, olgu ve süreçlerin taşıdığı karşıt unsurlardır. Bu karşıt unsurlar, bir birlik oluşturdukları gibi, aynı zamanda, aralarındaki ilişkiden dolayı bir çelişkinin doğmasına yol açarlar. Gerçekten, şeyleri, **hareket** halinde ve karşılıklı ilişkileriyle, yani oldukları gibi kavramak istersek, onların çelişen parçalarını bilmek zorundayız. Çünkü bu sürekli gelişmeyi, maddeci açıdan başka türlü izah edemeyiz. «Nesneleri, hareketleri, değişmeleri, yaşamaları, birbirleri üzerindeki karşılıklı etkileri içinde düşünmeye başladığımız andan itibaren (....) birdenbire çelişkiler içerisine düşeriz.» (Engels) (4)

Gelişme, karşıtların mücadelesidir. Örneğin sınıflı toplumlarda, sınıflar karşıt unsurlardır ve tarih içinde sınıflı toplumların gelişimi, sınıfların mücadelesine dayanır. Karşıtların birliği, gelişmeyi tayin edemez. Çünkü karşıtların birliği görelidir, geçicidir. Fakat **karşıtların mücadelesi mutlaktır.**

Karşıtların karşılıklı etkilerini anlatmak için, felsefî bir katagori olan **çelişki** deyimi kullanılır. Bu tür çelişkiler diyalektik çelişkilerdir. Diyalektik çelişkiler, nesnelerin ve olguların özünde bulunurlar ve onların gelişimini tayin ederler. Bu diyalektik çelişkileri, insanların düşünce alanlarında ortaya çıkan tutarsızlıklardan doğan mantıksal, diğer bir deyişle formel (biçimsel) çelişkilerden ayırmak gerekir.

Çelişki, iki karşıt taraftan oluşur. Karşıt tarafların gelişmeleri, çelişkiyi sürekli bir hareket içine sokar. Yani diyalektik çelişkiler, değişmez ve donuk değildirler. Birlik halindeki karşıtların mücadelesi, gelişerek bu birliği ortadan kaldırır ve böylelikle çelişki çözülmüş olur. Çelişkinin ortadan kalkması yeni bir gelişme konağını ifade eder ki, bu yeni aşama da, daha başka karşıtlardan oluşan yeni bir çelişki ortaya kor.

Çelişkinin çeşitli türleri vardır.

a. İç ve dış çelişkiler :

İç çelişkiler, şeyin, doğrudan özüne ilişkin çelişkilerdir. Örneğin, proletarya ve burjuvazi arasındaki çelişki, kapitalist toplumun bir iç çelişkisidir. Dış çelişkiler ise, farklı gerçek kesimlerine ilişkin karşıtlar arasındaki çelişkilerdir. Örneğin, kaynayan su ile, ateş arasında bir dış çelişki vardır. İç çelişkiler, olgu ve süreçlerin gelişmelerini belirlerler. Bunun yanında dış çelişkiler, bu hareketler üzerinde engelleyici veya itici etki yaparlar.

(Devamı Sayfa 11'de)

SANAT

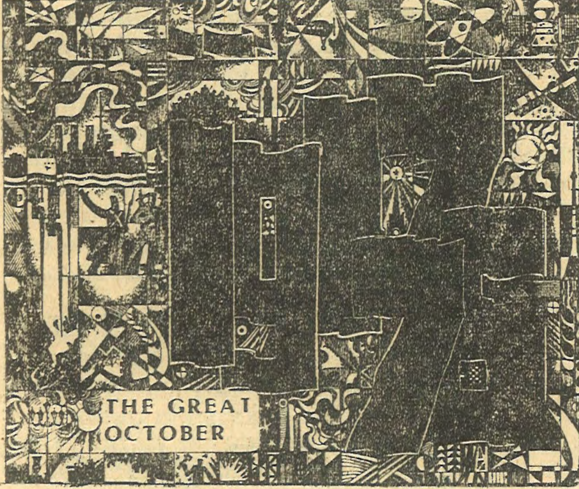
Nodel Edebiyat Ödülünü Kim Kazandı?

Gazetelerden öğrendiğimize göre Nobel edebiyat ödülünü bu yıl Amerikalı romancı Saul Bellow almış. Hiç şaşmadık. Çünkü Nobel ödülü Saul Bellow'a, Saul Bellow da Nobel ödülüne çok iyi yaraşır.

Bellow, çürüyen Amerikan toplumu içindeki nörotik, yani sinir hastası, zavallı kişilerin, tipik küçük burjuvaların karanlık iç dünyalarını sergilemekte büyük maharet göstermiş bir yazar. Romanlarında olur olmadık yerde anti-komünizm yapan Bellow yine de bütün gayretlerine rağmen kapitalist toplumun yarayışlı bir yanını çıkarıp gösteremiyor okurlarına. Hiç bir «kahraman»ına bir kurtuluş yolu göstermeden hikâye bitiveriyor.

Saul Bellow ile birlikte diğer «ünlü» burjuva romancılarının da bu çıkışsızlığına, insanoğlunun bu dünyaya öyle sonuçsuz çabalamak için gelmiş olduğunu öğütleyen romanlarına daha ilerde daha geniş olarak değineceğiz. Burada Nobel ödülü dağıtıcılarına bir çift sözümüz var.

Bugün dünyanın dört bir yanında sağlıklı insanların sanatı, sosyalist sanat yükseliyor. Kırk yılda bir yasak savma kabilinden Neruda'yı ödüllendirmekle sosyalist sanatın hakkı verilmiş olmaz. Bırakınız küçük burjuva bunalımlı dünyalarının can sıkıcı anlatımlarını da aydınlığa gelin baylar... Ama o zaman belki kendi kendinizi inkâr etmiş olursunuz.



BU YAZI UZUN SENELER DÜNYA EMPERYALİZMİNİN ŞARKTA KANLI BEKÇİLİĞİNİ YAPAN ÇARLIK RUSYASI'NIN NE SURETLE ÖLDÜĞÜNE DAİRDİR.

Bin dokuz yüz on yedi
ikinci teşrin idi...
Yumuşak ve derin
sesiyle Lenin :
«Dün erkendi, yarın geç,
zaman tamam bugün» dedi...
Yağlı çarıklarıyla yağlı işçiler :
«bugün» dedi..
Ölümü açlıktan öldüren siper :
«bugün» dedi.
Ağır,
çelik,
kara,
Toplarıyla Avrora :
«Bugün» dedi,
«Bugün» dedi...
....
....
....

Artık
ne kışlık sarayda
sarhoş eteklerin ipekli sesi,
ne paskalya çanlarında deli duası çarın,
ne Sibirya yollarında zincir iniltisi...
Artık
votka kadehlerinde ıslanmayacak
sarı sarkık bıyıkları pomeşçiklerin.
Kara toprağın üstünde bir avuç kan gibi
yanmayacak,
bakır sakalları
açlıktan ölen mujiklerin.
Artık
kararmıyacaktır karlı sokaklar
Kara bir rüzgâr gibi geçen
çarın kazaklarından
Sarkmayacaktır işçi kadınların kanlı saçları
kara kalpaklı kazakların mızraklarından
Yanda kanatları iki başlı kara kartalın,
düştü yere,
öldü.
Buzlu baltık denizinin kıyısında
bir pencere örtüldü.
Açıldı bir pencere...
Bin dokuz yüz on yedi
ikinci teşrin idi.

Nazım Hikmet 1932



Yuriy Nebrintsev'in Resim Sergisi

Geçtiğimiz hafta Ankara'da Sovyet resim sanatının büyük ustası, SSCB Halk Ressamı, SSCB Resim Akademisi üyesi Yuriy Mihayloviç Neprin tsev'in sanatını tanıtan bir resim sergisi vardı.

Esas olgunluğuna Büyük Anayurt Savaşı sırasında erişen Neprintsev'in bu sergideki tablolarının bir kısmı da II. Dünya Savaşı sırasında Sovyet halkının yurtseverliğini hikâye eden resimlerdi. Meselâ, 1961 — 1967 yıllarında yaptığı «Leningradlılar» adlı resim dizisinde insanın kahramanlık özelliği, ruhî zenginliği ve dayanıklılığı konusu gerçek bir gözlem gücüyle ifade edilmiştir. Savaş yıllarında Neprintsev, abluka altındaki Leningrad'da bir çok kez bulunmuş ve Leningrad'lıların yokluğa katlanmaları, zafer için kahramanca çalışmaları onu her zaman etkilemişti. «Leningradlılar» adlı seride ressam kronolojik sırayı izleyerek, düşmanın abluka altında bulundurduğu bir kentteki zor, ama kahramanca günleri canlandırdı.

Sergideki bir çok tablo da SSCB deki günlük yaşamı anlatıyor ve özellikle tüm maddî servetlerin yaratıcısı emek ve emeği üreten işçi sınıfını konu alıyordu. Bunlardan en dikkati çeken, ressamın 1959 yılında Leningrad Metrosunu inşa edenlere adadığı ve çok planlı olmasıyla, tiplerin derinliği ve canlılığıyla belirginlik kazanan «Metro yapımcıları - Kazıcılar» mozaikiydi. Bu mozaiğin bir fotoğrafını yukarıda veriyoruz.

Bolu Eğitim Enstitüsünde Durum

MC Hükümeti başa geçtikten sonra, faşizan baskılar kendisini bütün ağırlığıyla başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm emekçiler ve öğrenciler üzerinde gösterirken, fabrikalarda, sokaklarda, yurtlarda, okullarda devrimci avına çıkılmış, yüzlerce yurtsever vurulmuş, binlercesi kıyılmış ve bir o kadarı da tutuklanmış, göz altına alınmış, çalışma hakları, okuma özgürlükleri, can güvenlikleri yok edilmiştir.

Bu baskıların en yoğun olarak ve bir terör şeklinde olanı geçen yıl Bolu Eğitim Enstitüsünde yaşanmıştır. İki yıllık Eğitim Enstitüsü ve buna bağlı erkek öğretmen okulu bulunan bu kurumun yöneticileri tam kadro ile MHP üye ve sempatizanlarından oluşmaktadır. Bu okulun başındaki Müdür İbrahim Buran geçmişte Düzce Ülkü—Bir Derneğinin başkanlığını yapmış, Müdürlük odasında, okulun lokalinde ve yatakhanelerinde Ergenokon destanını dile getiren kurt resimleri astırtmıştır. Bu okulda 1975-1976 yılında faşist baskılara karşı direnen 35 öğrenciye 1 yıl uzaklaştırma cezası tüzük ve yönetmeliklere aykırı olarak verilmiş ve yine bu okula bağlı Erkek İlk Öğretmen Okulundan 200 öğrenci çeşitli okullara sürülmüşlerdir.

1975-1976 yılı Ocak ayında, Lice Depreminden dolayı bu kontenjandan Lice'li 15 öğrenci alınmıştır. Bu öğrencilerin ilerici oldukları anlaşıldıktan hemen sonra bu öğrencilerin bulundukları sınıfta faşist yönetimi baskın çıkarmak üzere, hiç bir kontenjanda gösterilmeden 15 ülkücü alınmıştır. Bunlarla birlikte 135 azılı MHP , anlısı ülkücü ve okul yönetiminin işbirliğine Bolu Milli Eğitim Müdürlüğü, Bolu Valiliği de katılınca bu okulda devrimci, yurtsever 15 öğrencinin yaşaması mucize haline geldi. Yemekhanelerde, tekbir ve Hitler özlemindeki büyük Türkçülük şiarları ile yemeğe başlanılıyor ve özel olarak 15 öğrencinin doğulu (kürt) olmasından dolayı da söven, gerici ve taşizan baskılar artırılıyor, geceleri yatakhanelerinde güvence ile kalma özgürlükleri kaldırılıyordu.

1975-76 yılında, yine bu öğrencilerin oluşturdukları Eğ. Ens. Derneği vasıtasıyle yayınladıkları bir bildiri yüzünden dolayı 5 öğrenciye 21 gün okuldan uzaklaştırma cezası verdikleri gibi Valilikle birlikte derneği kapattırmak için baskıları artırıyorlardı. Alınan bu cezalar bahane edilerek bu öğrenciler sınavlara sokulmamış ve çoğu birçok dersten başarısız sayılmışlardır. Okulda geçen yıl, faşist okul yönetimi ve öğrencilerle birlikte, psikolojik ve fiziksel olarak okulda yaşanmaz bir ortam yaratılmıştır. Okulda sık sık arama yapılarak, öğrencilerin okuma özgürlüğü kısıtlanmış, piyasada kolaylıkla satılan ve yasak olmayan kitaplar toplatılmıştır. (Olaylı Yıllar Harun Karadeniz, Kapitalsiz Kapitalistler Harun Karadeniz, Kitle, Özgürlük Yolu, İlke dergileri, Yılmaz Güney'in posterleri gibi) Buna karşılık ülkücü öğrencilerin bulundurdukları, 9 Işık, Kavgam ve diğer faşizm özlemi içerisindeki kitapların neden toplatılmadığı sorsuna, müdür, bu kitapların bayraklısının evinde bulunduğunu söylemiştir. Yine bu öğrenim yılında bu azılı faşist çete devrimciler üzerine silahlı saldırılarda bulunmuşlardır. Bu baskıların bir kısmını Cumhuriyet Gazetesine veren Kadir Bozokalfa adındaki öğrenciye 1 yıl okuldan uzaklaştırma cezası verilmiştir. Okuldaki bu 15 öğrencinin can güvenliği denilen bir mesele kalmadığı gibi, her an faşistlerce vurulma endişesi altında yaşamak zorunda bırakılmışlardır.

Bütün bunlara ek olarak, bu yıl 450 civarında ülkücü alınmış, sözlü sınavları bu yönetim tarafından yapıldığı gibi, bazı tarafsız kişiler de 6000 TL. sı karşılığı okula alınmıştır. Bu şartlarda okulda bu yıl bu 15 öğrencinin can güvenliği kalmadığı gibi, bu çetenin olay çıkartma potansiyelleri ve kışkırtmaları altında, bu yurtsever 15 öğrencinin hayatlarından endişe duyulmaktadır.

Tüm bu baskılara karşı, bizler Bolu'daki Demokratik Güçbirliğinin oluşturulmasındaki güçlükleri yenerek, öğrenci gençliğin sürdürdüğü mücadelede, BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ, BARIŞ VE ÖZGÜRLÜK KAVGAMIZI SÜRDÜRMEYE kararlıyız. Bu mücadele Gençliğin Merkezi Demokratik Kitle Örgütü'nün oluşturulmasıyle daha ileri gideceğinden, gençliğin kendi yığın örgütüne kavuşturulması için verilecek mücadele içerisinde yer alacağız.

Bolu Eğitim Enstitüsü
Devrimci Öğrencileri

BAĞIMSIZ KIBRIS TÜRK DEVLETİ TAKSİM DEMEKTİR

İçinde yaşadığımız günlerde Bağımsız Kıbrıs Türk Devletinin ilanı konusu yeniden güncellik kazandı. Emperyalizmin ve onun tüm işbirlikçilerinin bu amaç doğrultusundaki çabaları son günlerde yoğunluk kazandı. Bağımsız Kıbrıs Türk Devleti ilân etmenin amacı, Kıbrıs'ın bağımsızlığını ve toprak bütünlüğünü ortadan kaldırmak; adayı emperyalizmin hizmetine sokmaktır. Taksim, tamamiyle emperyalizmin bir planıdır, tamamiyle emperyalizmin ve onun işbirlikçilerinin, uzantılarının çıkarınadır.

Bu plan, tüm Kıbrıs emekçilerinin çıkarlarına düşman olduğu gibi, aynı zamanda dünya devrimci sürecinin de gelişimine düşmandır. Bu plan, açıkça Ortadoğu'daki ulusal kurtuluş hareketlerine yöneliktir. Bu plân, bölge barışını ve dünya barışını tehdit etmeye yöneliktir. Halkları birbirine kırdırmak amacına yöneliktir.

Kıbrıs'lılar öğrenim ve Gençlik Federasyonu bu konuda bir bildiri yayınlamıştır. Bildiride, emperyalizmin ve onun tüm işbirlikçilerinin yoğun çabaları ve oyunları anlatılmakta, buna karşı tüm ilerici, devrimci ve yurtseverler dayanışmaya ve mücadeleye çağrılmaktadır.

Emperyalizmin, Kıbrıs üzerindeki hesap ve planları tüm Ortadoğu halklarını ilgilendirmektedir. Bu arada Türkiye devrimci-demokratik hareketini de yakından ilgilendirmektedir. Emperyalizmin oyunlarına karşı çıkmak, Türkiye devrimci hareketinin önemli anti-emperyalist, demokratik görevlerinden biridir. Aynı zamanda bu plana karşı çıkmak, barış mücadelesinin de gerçeklerinden biridir.

Emperyalizmin bu oyun ve planlarını tüm halkların ortak mücadelesi bozacaktır.

OKULLARDA FAŞİST SALDIRILAR SÜRÜYOR!

Bugün birçok üniversitede faşistler devrimci öğrencileri okuldan içeri almamakta ve bu saldırılar yüzünden devrimci öğrenciler ölmekte, yaralanmakta, dersler yapılamamaktadır. Basından izlediğimiz gelişmeler bunu kanıtlamaktadır: 18 Ekim, Eskişehir Eğitim Enstitüsü sınavlarına ülkü ocaklarından özel kayıt belgesi getirmeyen öğrenciler alınmadı. 19 Ekim, Hacettepe Üniversitesinde açık kalan 223 kişilik kontenjan için müracaat eden 5 bin öğrenci ile polis arasında çatışma çıkmış ve veliler de bu arada dayak yemiştir. 20 Ekim, Buca Eğitim Enstitü sınavlarında MHP nin 9 Işık doktrini soruldu, Ege Üniversitesinde faşistlerin yurdu işgal etmeleri üzerine üç kişi yaralandı, Tokat'da Malatya'da komandolar sınavları engelledi, Akşehir Lisesinde çıkan çatışmada 2 öğrenci yaralandı 14 öğretmenin başka yerlere atandığını öğrenen 1500 öğrenci sınıfları terk ederek protestoya girişti. 21 Ekim, Yıldız DMMA olaylar yüzünden bir hafta önce öğrenimini bitirdi. Pasinlerde Siyasal Bilgiler Fakültesine yeni kayıt yaptıran bir öğrenci boğularak öldürüldü. Diyarbakır'da faşistlerin saldırısı ile çıkan çatışmada 15 kişi yaralandı. 22 Ekim, Ergani Dicle Öğretmen Lisesinde gece meydana gelen olaylarda 500 komandonun saldırısı sonucu 12 kişi yaarlanmıştır, ilçedeki otellerde geceyi geçiren öğrenciler sabah okula alınmamışlardır. ODTÜ öğrenci temsilciliği bir jandarmanın öğrenciye ateş ettiğini bildirmiştir.

ANTİ-FAŞİST MÜCADELENİN YAYILMASI ÖNLENEMEZ!

Tekelci sermayenin gerici iktidarı MC'nin, tüm öğrenim kurumları üzerindeki baskı ve planları ötedenberi bilinmektedir. MC, iktidara geldikten hemen sonra geniş saldırılara ve uygulamalara girişti. Tüm öğrenci gençlik üzerinde faşist saldırılar yoğunlaştırılırken, diğer tarafta özellikle orta öğrenim kurumlarında geniş öğretmen kıyımı başladı. Devrimci öğretmenler yerlerinden sürüldü veya açığa alındı. Kilit noktalara faşistler yerleştirildi. Özellikle eğitim enstitülerinin ve yatılı meslek okullarının idarecilikleri denenmiş, sınanmış faşistler atandı. Ve bunların desteğinde devrimci öğrencilere saldırıldı. Öğrenciler yıldırılmak istendi.

Bir yandan da öğretmenlerin mücadelesi ve örgütlülüğü üzerinde çeşitli oyunlar tertiplendi. Öğretmenlerin devrimci örgütü TÖB-DER kapatılmak istendi. Ancak bütün bunlar sonuç vermedi. Öğretmenlerin ve onların devrimci örgütü TÖB-DER anti-faşist düşüncenin ortaöğrenim gençliği içinde yayılması önlenemedi.

Son olarak Üsküdar Kız Lisesindeki direniş, faşistlere, öğretmen düşmanlarına indirilmiş bir tokattır. Üsküdar Kız Lisesinde öğrenciler, öğretmenlerinin atılmasına, sürülmesine gereken karşılığı verdiler. Tüm öğrenci kitlesi, öğretmenlerin sürülmesini en geniş biçimde protesto etti. Henüz lise sıralarındaki öğrencilerin böylesi geniş bir eylemde bulunması, şaşkınlık yaratmış olacak ki, burjuva gazeteleri olayı manşet yaptılar.

Anti-faşist bilincin orta öğrenim gençliği içinde süratle yaygınlaşmakta olduğu artık her olayda açıkça gözükmektedir. Tüm faşist baskı ve saldırılar bu gelişimi önleyememektedir.

Şimdi, MC tüm baskı ve saldırılarına bağlı olarak yeni bir uygulamaya girişmiştir. Ortaöğrenimde ders kitapları, tamamen ırkçı-şoven ve faşist düşünceye göre hazırlanmıştır. Ders kitapları ile faşist ideoloji yaygınlaştırılmak isteniyor. Ders kitapları tamamen bu amaca hizmet eder niteliktedir. Tüm kitaplarda, bu açıkça gözükmektedir. Öğrenciler, küçük yaşta şartlandırılıyor.

Ancak MC amacına ulaşamayacaktır. Herşeye rağmen orta öğrenim gençliğinin bilinçlenmesi durdurulamıyacaktır.

(Baştarafı Say. 8'de)

b. Temel ve yan çelişkiler :

Bir olguda, gelişimi belirleyen ve mevcut diğer çelişkileri kendine bağımlı kılan çelişkiye **temel çelişki** denir. Bir de, belirleyici özellike olmayıp çözümü ancak temel çelişkinin bağlı olan ikincil (talî) çelişkiler vardır. Bunlara da **yan çelişkiler** denir. Örneğin, üretimin sosyal karakteri ile üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki çelişki kapitalizmin temel çelişkisidir. Kapitalist toplumun diğer çelişkileri, başta emek - sermaye çelişkisi olmak üzere bu çelişkiden kaynaklanırlar.

c. Uzlaşabilir ve uzlaşmaz çelişkiler :

Bunlar **sosyal çelişki türleridir.** Aralarında, barıştırılamaz çıkar karşıtlıkları olan toplumsal sınıf ve grupların oluşturdukları çelişkiye **uzlaşmaz çelişki** denir. Bunlar genellikle sınıflı toplumlardaki iki temel sınıfın (kölelerle - köle sahipleri, proleterlerle - burjuvalar) arasında ortaya çıkarlar. **Uzlaşabilir çelişkiler** ise, sınıfsal çıkarları belli noktalarda ortak olan gruplar ve sınıflar arasında görülürler. Bu tür çelişkilerin teşhisi, toplumsal çelişkilerin çözümü açısından büyük önem taşır. Uzlaşmaz çelişkiler, gittikçe daha derinleşerek zorunlu olarak çatışmalara yol açan ve çözümleri zor yoluyla, toplumsal devrimlerle gerçekleşebilen çelişkilerdir. Uzlaşır çelişkilerse giderek yumuşama eğilimi olan, keskinleşmeyen çelişkilerdir ve daha değişik yöntemlerle ve toplumsal devrimlere yol açmadan çözümlenirler.

3. Olumsuzlamanın Olumsuzlanması (inkârın inkârı) Yasası :

Sürekli hareket ve değişim halinde bulunan evrende ortaya çıkan gelişmenin genel özelliği, daima alt düzeyden üst düzeye, basit nitelikten daha karmaşık niteliğe doğru ilerlemesidir. Bu ilerleme, var olanın sürekli bir olumsuzlanması ile oluşur.

Diyalektik olumsuzlama, eski niteliğin yerini, ondan kaynaklanan yeni bir niteliğin alması, eskinin yeniye dönüşmesi anlamına gelir. Her olumsuzlama, gelişimin bir üst aşamasını ifade eder. Bu zincirleme olarak, olumsuzlamanın olumsuzlanması ve tekrar olumsuzlanması şeklinde sürer. Her olumsuzlama aşaması, kendisinden önceki aşamaların belli niteliklerini bir üst düzeyde tekrarlar. İşte doğa, toplum ve düşüncede gördüğümüz bu genel gelişme özelliğine, **olumsuzlamanın olumsuzlanması yasası** denir.

Diyalektik olumsuzlama, «sadece hayır demek, ya da bir şeyin var olmadığını söylemek, ya da onu, herhangi bir biçimde yok etmek anlamına gelmez.» (5) Aksine diyalektik olumsuzlama, şeylerin iç çelişkilerinin zorunlu bir sonucu olarak ortaya çıkan gelişmenin bir üst basamağıdır. Her şeyin, gelişim sürecine bağlı, özel bir olumsuzlanma türü vardır. Örneğin, bir arpa tanesinin uygun koşullarda çimlenip bir bitki ortaya çıkarması (olumsuzlama) ve bu bitkinin de yeni arpa taneleri vermesi (olumsuzlamanın olumsuzlanması) sürecinde, ancak ikinci olumsuzlamayı olanaklı kılacak bir olumsuzlama sonuç verir.

Bir diğer önemli nokta, olumsuzlamanın, eskinin tümüyle ortadan kaldırılması anlamına gelmediğidir. Eski nitelik **aşılırken** aynı zamanda da sahip olduğu olumlu unsurlarıyla **korunur.** Bu diyalektik olumsuzlamanın en can alıcı noktasıdır. Eğer eskinin sağlıklı unsurları korunmasaydı, evrende, yükselen bir gelişme olamazdı. Lenin, «Diyalektikte - o dıyalektik ki olumsuzlama öğesini, tartışma götürmez biçimde ve hem de hatta en önemli öğesi olarak içinde barındırmaktadır— özsel ve belirgin olan, saf ve yalın olumsuzlama değildir, yoksa olumsuzlama değildir, **şüpheci olumsuzlama değildir,** duraksama, işkillenme değildir, hayır; bağın durağı olarak, olumlu'yu da koruyup sürdürmek şartıyla, yani hiç duraksamasız ve hiç katışıksız biçimde gelişimin durağı olarak olumsuzlamadır.» (6) der. Görüldüğü gibi Lenin, olumsuzlamanın belirleyicisi ve esasa ilişkin özelliğinin, olumlu unsurların da korunmasıyla, eski ile yeni arasındaki bağın «duraksamasız» sürdürülmesi olduğunu söyler. Bunun aksini iddia etmek, gelişmenin genel tabiatının kavranmasını önleyeceği gibi, özellikle pratikte çok kötü sonuçlara yol açabilir. Örneğin, kapitalizmin yerini sosyalizmin alması sırasında, (ki bu genel olarak sınıflı toplumların olumsuzlanmasıdır) kapitalizmin yarattığı üretici güçlerin, başta proletarya olmak üzere yok edilmesi düşünülebilir mi?

(1) F. Engels, Anti Dühring. Sol yayınevi/sa. 227 - 228
(2) a.g.e./sa. 67
(3) K. Marx - F. Engels. Felsefe İncelemeleri. Doğan yayınevi/sa. 47
(4) F. Engels. Anti - Dühring./sa 201
(5) a.g.e/sa. 228
(6) V.I. Lenin. Felsefe Defterleri. Sosyal yayınları/sa. 184

MAOCULUK TECRİT EDİLİYOR!

Maoculuk hergeçen gün devrimci-demokratik hareketten tecrit ediliyor. Gerçek yüzü, karşı-devrimci özü ortaya çıktıkça iyice devrimci güçlerden soyutlanıyor. Soyutlandıkça da iyice telaşlanıyor ve saldırganlaşıyor. Bunun bir örneğini de Çorum'da göstermişlerdir. Çorum Lisesinde, ilerici-devrimci öğrencilerden itibar göremeyen, tersine onlar tarafından iyice tecrit edilen maocular, bunun öfkesi ve acısıyla devrimci arkadaşlara saldırmışlar, açıkça faşistlerin yanında yer almışlardır.

15 Ekim Cuma günü Liseli ilerici, devrimci arkadaşlar evlerine dönerken, Polis Karakolunun yanındaki Maocu dernekten maocuların saldırısıyla karşılaşmışlardır. Maocular, devrimci arkadaşlarla polisi karşı karşıya getirmek istemişler, ancak ilerici, devrimci arkadaşların kuru gürültüye pabuç bırakmayan, kesin ve kararlı tavırları karşısında gerilemişlerdir. Böylece hesapları suya düşmüştür.

Bunu içine sindiremeyen maocular başka bir gün tekrar saldırmışlar, fakat gerekli cevabı almışlardır.

Maocuların bu saldırıları, ilerici-devrimci, sosyalist genç arkadaşların mücadelesini kıramayacaktır. Tersine onların mücadele azmini bileyecek, saflarını sıklaştıracaktır. Tüm saldırılara rağmen gençlik işçi sınıfı hareketinin yanında yer alacaktır.

Saldırganlık, maoculuğun tarihsel sonunu önleyemeyecektir. Maoculuk, devrimci-demokratik halk hareketinden tecrit edilecektir.

İGD'NİN BASILMASI ÜZERİNE

Yurtsever gençlik kesimleri arasında, zaman zaman tartışma ve eleştiri çerçevesini aşan davranışlara rastlamak mümkün. Geçtiğimiz günlerde İstanbul'da İlerici Gençler Derneğinin diğer bir gençlik grubu tarafından basılması ve bu olayın ardından yoğunlaşan tartışmalar, bizi demokratik gençlik hareketinin çeşitli kesimlerini uyarmaya yöneltti.

Birinci olarak İGD'nin basılmasının hiç bir açıklanabilir sebebi yoktur. Olaydan sonra polisin İGD'ye girmesi olayın nasıl provakasyona yol açabileceğini de göstermektedir. İGD'yi basmak herhalde İGD üyelerinin mücadeleden vazgeçmesine yol açmamıştır. Kendisine «Sosyalist» diyenler için öç almak diye bir sorunda olmadığına göre İGD'yi basanların amacı nedir?

Amaç «sol» maceracı gençlik kesimleri içinde parsa toplamak, yiğitlik taslamaktır. Olaydan sonraki tartışmaları İGD'yi basmanın bu doğrultuda ele alındığını gösteriyor.

Bu tavır, ilkesiz ve ençok kullananların zararına bir tavırdır. Güç gösterisi yaparak adam toplamayı amaçlayanlar kendilerinden daha büyük bir güç karşısında (Bu güç hakim sınıfların gücü bile olabilir) topladıklarını dağıtabilirler.

Sonuç olarak İGD'yi basanlar yanlış hesap yapmışlardır. Bu, demokratik gençlik hareketinin bir kesimini (İGD'yi) doğrudan karşıya almak demektir.

Benzer tavırlara İGD ve İlerici Gençlik gazetesi taraftarlarında da rastlamak mümkün. İ.Y.G. gazetesinde sık sık Faşist Goşist terimleri yanyana kullanılarak goşistlerinde karşı - devrimci oldukları çağrışımı yapılmak isteniyor. Nitekim aynı çevreden arkadaşlar bu tavrı açıklayabilmek için «Goşizme karşı mücadelenin sınıf mücadelesi olduğunu» ileri sürüyorlar.

Goşizme karşı mücadelenin sınıf mücadelesi olduğu doğrudur. Ancak goşizme karşı mücadele nasıl bir sınıf mücadelesidir? Burjuvaziye karşı verilen mücadelemidir?

Bilinirki goşizmin sınıf temeli, küçük burjuvazidir. Goşizm, küçük burjuvazinin (özellikle aydın kesimlerin) kapitalist düzenin yarattığı çelişkilere karşı bilinçsiz (ama haksız değil) başkaldırısıdır.

Gösterdiği küçük burjuva karakterden dolayı goşizm net ve tek bir ideoloji olamaz. Karşı—devrime varabilecek kesimlerinden, işçi sınıfının yandaşı olabilecek, hatta işçi sınıfının siyasi hareketine kazanılabilecek çizgilere kadar goşizm geniş bir yelpazenin adıdır. Bu kesimlerin hepsini aynı kefeye koymak yanlıştır.

Özellikle Türkiye gibi bir küçük burjuvalar ülkesinde goşizmin taban toplamasına şaşmamak gerekir.

Bu konuda Portekiz işçi sınıfı partisinin uyguladığı taktik doğru ve Leninist bir taktiktir. Portekiz Komünistleri özellikle devrimci hareketin yükselme döneminde Portekizli goşistleri karşısına almak yerine, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde yanlarına almayı uygun görmüşlerdir.

Goşizme karşı mücadelenin sınıf mücadelesi olduğu doğrudur. İşçi sınıfının kendi dışındaki sınıf ve tabakaların hepsine karşı verdiği mücadele sınıf mücadelesidir. Yani Sosyal — Demokrasiye karşı verilen mücadele de sınıf mücadelesidir. Bunun böyle olması İGD'li arkadaşların sosyal demokrasi = Faşizm demelerine yol açmıyor, açamazda.

Genç Sosyalist ilerici gençlik hareketinin birliğini zorlaştıran her tür ilkesiz, bilimsiz suçlamalara ve maceracı davranışlara karşı mücadele edecektir. Demokratik gençlik hareketinin azgınlaşan faşist tırmanış karşısında en çok birliğe ihtiyacı olduğu günümüzde şiarımız :

İLKELERDE SAVAŞ — DEVRİMCİ KARDEŞLİK olmalıdır.



Alberto Corvalan'ın Hesabı Sorulacaktır!

ŞİLİ'DE FAŞİZME SON!

Bugün Şili'de savaş sürüyor. Gericiliğe, insan kasaplığına, tiksinti veren bir çürümüşlüğe karşı ...aydınlık bir geleceğe inananların, barış, demokrasi ve sosyalizm davasının uluslararası gücüne inananların sürdükleri bir savaş bu. Ve her yerde olduğu gibi Şili'de de bu savaşın en kararlı, en yiğit unsurları Komünistlerdir. Şili işçi sınıfı Komünistlerin önderliğinde yeniden örgütleniyor, saflarını sıklaştırıyor...

Demokrasi ve barış için, gericiliğe ve faşizme karşı savaşırken düşen yürekli savaşçıların adları hiç bir zaman unutulmayacak. Louis Alberto Corlavan da böyle biriydi.

Geçen yıl 26 Ekimde ölüm, onu mücadeleden ayırdığında Alberto Corvalan 28 yaşına yeni girmişti. Şili kasaplarının işkenceleri ve insanlık dışı muameleleri karşısında Alberto'nun sağlığı harap olmuştu ama cesareti ve zafere olan inancı sapasağlam duruyordu. Durumu babasının durumu gibiydi. Şili komunist Partisi Genel Sekreteri Louis Corvalan da askeri darbeden sonra faşist rejimce istenmeyen bir çok Şili yurttaşı gibi hapse atılmıştı ve direnişini oradan sürdürmekteydi.

DÖKÜLEN KANLAR YERDE KALACAK MI?

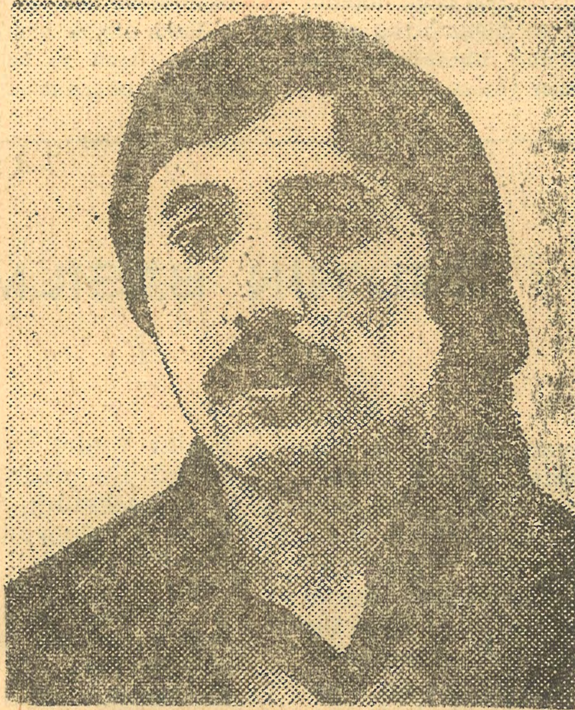
Şili'deki askeri darbe, faşizmin ve onu destekleyen Amerika Birleşik Devletleri emperyalizminin ne denli bir azılı insanlık düşmanı olduğunu kanıtlamış, yüzeydeki cilanın altında nasıl bir iğrençliğin yatağını en kör gözlere bile göstermiştir. Binlerce kominístin yanında binlerce sosyalisti, binlerce yurtsever demokrat Şili yurttaşını zindanlara attırıp işkence yaptırmakta hiç bir beis görmeyen katiller cuntasının tüm dünyada tecridi çok kısa bir zaman aldı. Öyle ki, darbenin baş mimarları, Pinochet ve şurekasının ana destekçileri, yani ABD emperyalistleri bile olayların bu gidişatı karşısında Şili'deki uşaklarından yüz çevirmiş görünmek zorunda kaldılar. SBKP Genel Sekreteri Leonid Brejnev'in Moskova'daki Dünya Barış Güçleri Kongresindeki konuşmasında dediği gibi «saldırganlık ve şiddet eylemleri hiç bir zaman bugün olduğu kadar evrensel tiksinti, kınama ve aktif direnişle karşılaşmamışlardı.»

Aşağılık faşist diktatörlüğe karşı Şili halkının verdiği mücadele ile dünya haklarının dayanışmasının sahip olduğu önemin çok iyi bilincindeydi. Alberto Corvalan. «Darbenin çok öncesinde de Sovyetler Birliği ile dayanışmanın bizim için ne kadar çok şey ifade etiğini halkımız çok iyi biliyordu,» demişti Alberto bir zamanlar, «fakat şimdi, faşizm ülkemize kan ve ölüm getirdikten sonra faşizm, saldırganlık ve emperyalizme karşı mücadeledeki bu dayanışmanın anlamını tam olarak kavrayabiliyoruz.»

Faşist işkence odalarında kendi başından geçenlerden bahsetmekten pek hoşlanmazdı Alberto. Verdiği hararetli söylevlerde esas olarak Şili halkının çektiği acılara ve faşizmi yıkmak için verdiği mücadeleye değinirdi.

«Bugün Şili gençliği acı ve işkence içine atılmıştır,» diyordu konuşmalarından birinde. «Delikanlılar öldürülüyor, zindana atılıyor, okuldan kovuluyor. Çoğu tahsilini yarıda kesmek ve açlıktan ölmemek için çalışmaya başlamak zorunda kalıyor. Üniversite ve yüksek okullarda faşist fikirlerin yerleşmesi için Cunta hiç bir çabayı esirgemiyor. Cunta gençliğimize çalışma kampları, zindanlar ve işkenceden başka bir şey getirmemiştir.»

Alberto Corvalan'ın bu sözlerinin taşıdığı gerçekleri Türkiye devrimcileri de yakından bilmekteler. Şili'deki kadar kanlı olmasa bile, geçirdiğimiz 12 Mart deneyimi faşizmin vahşi, insanlık dışı özünü Türkiye halkına gösterdi. Tekelci sermayenin ne denli bir özgürlük düşmanı olduğunu, burjuva demokrasisinin işçi sınıfı partileri için ne denli güvenilmez bir şey olduğunu 12 Martta Türkiye devrimcileri gayet iyi anladılar.



Şili gençliğinin yiğit evladı, Şili GKB'si önderlerinden Alberto Corvalan.

Parti'nin sadık izleyicisi Genç Komünistler Birliği, en ağır şartlar altında bile hiç bir yılgınlık göstermeden çalışmayı sürdüren bu yiğit savaşçılar örgütü Şili gençliği içindeki etkinliğini gün geçtikçe artırmakta, faşizmin yoksulluk ve zulümden başka bir şey getirmediği genç yığınlarının sözcüsü olmakta.

ŞİLİ'DE FAŞİZME PAYDOS :

Bugün Şili'de savaş sürüyor. Gericiliğe, insan kasaplığına, tiksinti veren bir çürümüşlüğe karşı; insan onurunun tümüyle ayaklar altına alındığı bir goriller cuntasına karşı aydınlık bir geleceğe inananların, barış, demokrasi ve sosyalizm davasının uluslararası gücüne inananların sürdürdükleri bir savaş bu. Ve her yerde olduğu gibi Şili'de de bu savaşın en kararlı, en yiğit unsurları Komünistlerdir. Şili işçi sınıfı Komünistlerin önderliğinde yeniden örgütleniyor, faşist cuntaya karşı aktif mücadele için saflarını sıklaştırıyor, güçlerini biriktiriyor. Faşist ideolojinin hiç bir şekilde etkileyemediği tek sınıf olan işçi sınıfı faşist terörün de yıldıramayacağı tek sınıf olduğunu göstererek Şili sosyalizm tarihinin şanlı sayfalarına yenilerini ekliyor. Birbirini izleyen grevler katiller cuntasını daha da bunaltıyor, daha da güçsüzleştiriyor.

Parti'nin sadık izleyicisi Genç Komünistler Birliği, en ağır şartlarda bile hiç bir yılgınlık göstermeden çalışmayı sürdüren bu yiğit savaşçılar örgütü Şili gençliği içindeki etkinliğini gün geçtikçe arttırmakta, faşizmin yoksulluk ve zülümdan başka bir şey getirmediği genç yığınlarının sözcüsü olmakta.

CELLATLAR

Başkan Nixon'du birinin adı,
Birinin adı Pinochet
Frei'ydı bir başkası
İşbirlikçilerin ünlü önderi.
Bu günlere dek bu ölümcül Eylüle.
Karardı yazgısı bir ıssız gecede
Başladı cümbüşü özgürlüğü boğazlayanların.
Juan Bordaberry Uruguay'da
Brezilya'da General Mediçi
Tüccarların paşası Hugo Benzer
Ulusal irade kan ağlar Bolivyada.
Hırsızlarla vatan satanların bağırtısı
Bütün erdemlere saldırdılar dört bucaktan
Yaktılar burçlarda bütün bayrakları
Buyruk gelmişti çünkü New York'tan
Gündoğdu yeniden evrensel bencilliğe
Yalanla cinayetin destanını yazdılar.
Şehit kanlarıydı dolar tacirlerinin ellerinde
İşkenceci ellerinde gene kırbaçlar
Vurdular canevine o acılı halkımın

PABLO NERUDA

Alberto Corvalan da Genç Komünistler Birliği'nin yöneticilerinden biriydi. Böyle bir görevin verdiği kutsal sorumluluğun bilincinde olarak hayatının son anına kadar Şili halkı ile birlikte Şili gençliğinin faşizmin pençesinden kurtuluşu için, katiller cuntasının yıkılması için çalıştı.

Alberto Corvalan işkence odalarında kaptığı hastalıktan kurtulamayarak geçen yıl bir kalp rahatsızlığından öldü.

Dünyanın her yerinde demokratlar Şili Komünist Partisi Genel Sekreteri Louis Corvalan'ın oğlunun cenazesine katılması için ülkeden çıkmasına izin verilmesini talep etti. Bir çok uluslararası örgüt bu talebi dile getirdiler. Tabii boşuna. Katiller cuntası dünya kamuoyunun bu talebine karşı tümüyle sağırlaşmıştı.

Pinochet cuntası yıkılacak. Bu sadece tarihsel bir zorunluluk değil aynı zamanda da somut bir gerçeklik şimdi Şili'de. Ekonomik, politik, diplomatik bütün temelleri ayağı altından kayıyor faşist diktanın. Pek yakında **geldikleri gibi** gidecekler. Tarihin tüm zalimler, hainler, sömürgenler için ayırdığı lağım kuyusu mezarları olacak. Pinochet gittikten sonra Pinochet'i kimse anmayacak. Ama ülkemiz ve dünya halkları Alberto Corvalan'ı her zaman hatırlayacak. Şili'de özgürlük ve demokrasi mücadelesinin kahraman savaşçıları hiç bir zaman unutulmayacak...

genç SOSYALİST Sahibi ve S. Müd: M. Ali Ayan Adres : Cağaloğlu Başmusahip Sok. Tan Apt. 10/11 İstanbul. Abone : 6 aylık 25 TL. 12 aylık 50 TL. Dizgi/Baskı : Şark Matbaası 1976 — ANKARA

Gideceği yer :